

Pyramida finanční moci, obchodování s orgány dětí, zločinecké finanční toky těch nejmocnějších. Zaslíbenec R. Bernard sdílí své šokující zkušenosti (VIDEA CZ Dabing + Přepis)

- editor007 | 27. dubna 2024

SVĚT: Ronald Bernard v tomto rozhovoru sdílí svoje zkušenosti z vysokých pozic finančního světa, kde měl za úkol zprostředkovávat finanční převody obrovských sum pro vlády, instituce, tajné služby a mocné jedince na tomto světě. Sdílí skutečné pozadí toho, jak funguje finanční svět, jaké rituály provádí ti na nejvyšších pozicích, a mnohem více. Tohle je první část z pěti.

↓ Video s českým dabingem ↓

↓ Video v originále s českými titulky ↓

Přepis:

IS: Ronalde, máte velmi silné zázemí ve finančním sektoru, správy aktiv, obchodování s vklady... můžete nám říci něco o svých zkušenostech? Jak dlouho jste tam pracoval?

RB: No, moje zkušenosti jsou složitější než to, co jste právě zmínila. Vlastně celý život podnikám, klíčovou složkou je pro mě nezávislost. Jednou jsem zkoušel být zaměstnancem, ale to nevyšlo. Jako podnikatel jsem poznal mnoho odvětví, mezi nimiž jsem zažil i finanční svět. Všechny mé další firmy, například vlastní módní řada pro dámy, prodej aut a také import export, mě natolik zapojily do budování vlastního jmění, že mě neodmyslitelně nasměrovaly do světa financí.

Při práci v import-exportu se setkáváte s různými měnami a musíte chodit na burzu obchodovat přes makléře. A jeden z makléřů mi v jednu chvíli řekl: Ronalde, už dlouho se dívám na váš život a vy máte pořád co dělat. Víme, že vyděláváte peníze. Ale co je vaším cílem? A já odpověděl: Jediný cíl, který jako podnikatel mám, je vydělat co nejvíce peněz. Protože čím více peněz budu mít, tím rychleji budu moci odejít do důchodu, být svobodný a samozřejmě mít status.

V podstatě všechno, co v této společnosti chcete, nebo jsem si to alespoň tehdy myslel. Takže makléř řekl: V tom případě přestaňte dělat to, co teď děláte, přestaňte se všemi těmi společnostmi, a jděte do finančního světa. A to je začátek té situace, která souvisí s vaší původní otázkou. Ten makléř měl místo na devizovém trhu a obchodoval s měnami, s vklady, takže obchodoval s aktivy, aby vydělal na rozdílech v úrokových sazbách, a to se týkalo zmíněné správy aktiv. Tyto tři aspekty dohromady tvoří ten zajímavý balíček, na který jsem kývl.

Řekl: Dobře, můžeš tady zaujmout moje místo, já tě vyškolím, představím tě do sítě. Ale výměnou za to chci 10 % z tvých ročních výdělků. Takže mi v podstatě prodal své místo ve finančním světě a požádal o 10% provizi, kterou jsem mu zaplatil, řekl jsem ano, vyhovuje mi to. Pak odpověděl: Je tu

jedna věc, kterou musíš vědět. Pokud nemůžeš dát své svědomí do příslovečného mrazáku a nemyslím tím na minus 18 stupňů, ale na minus 100 stupňů, pak se do toho nezapojuj. To bylo poselství.

Chceš hodně peněz, které můžeš získat, mohu ti pomoci, ale je to za velkou cenu. Protože to nemůžete dělat s čistým svědomím. Zasmál jsem se tomu, byl jsem mladý a naivní. Z mého mládí... moje vůbec ne ideální mládí mě vedlo k určitému pohledu na svět a lidstvo...

IS: Co tím myslíte? Neměl jste láskyplnou rodinu?

RB: Moje matka dělala vždy to, co mohla, abychom se cítili milovaní. ale byla v tom omezovaná chováním otce, kvůli kterému jsme měli pocit, že spíše žijeme ve válečné zóně. To není ukázkové prostředí, ve kterém chcete vyrůstat. Když jsem takto vyrůstal, byl jsem přesvědčen, že svět a lidstvo není vůbec skvělé.

IS: Takže dát svoje svědomí do mrazáku bylo pro vás v pořádku?

RB: Byl jsem to už kvůli sebezáchově částečně zvyklý dělat. Takže dát svědomí do mrazáku pro mě nebyl nesplnitelný úkol.

IS: Takže to byl mechanismus přežití?

RB: Ano. A můj pohled na lidstvo a svět kolem mě nebyl zrovna pozitivní. Myslel jsem jen na sebe... takto jsem vyrůstal... takže jsem do toho šel. Což znamenalo, že jsem si pomalu budoval zákaznickou základnu. A jak jsem se v rámci sítě zdokonaloval, dostával jsem se hlouběji do finančního světa a pak se ukázalo, že svět je opravdu malý a stále si všímáte, že i když jsem ještě pracoval v dovozu a vývozu, obchodování s obilím a podobně, všimnete si, že je to jen malý okruh, a pokud mluvíme o tvrdém jádru okruhu ve finančním světě... nemyslím tím nějakou pracovníci v bance, ale velké globální toky peněz, které používáte pro obchodování.

IS: Mluvíte o celosvětovém pohybu peněz, takže ne pouze Nizozemsko, kde jste začal pracovat?

RB: Nizozemsko v tomto příběhu hraje významnou roli, ale svět se kolem něj netočí. Nizozemsko je součástí velkého globálního finančního systému. V něm pracujete skrze devizový trh, pokud chcete provádět oficiální transakce. A mnoho bank, které provádí směnu měn, dostává určité úkoly od klientů, které by jim tak snadno neprošly. V tu přichází potřeba po lidech jako jsem já, kteří byli bílými koněmi pro velké převody peněz. Používali jsme určité finanční konstrukce, mezinárodní legislativy k přesunu peněz takovým způsobem, aby vše bylo v pořádku. Aby se žádný dozorce nebo regulační orgány na světě... nedozvěděly o tom, co se děje. Tak jako před rokem nebo dvěma se skandálem okolo Panama...

IS: Panama Papers.

RB: Ano.

IS: Daňové úniky?

RB: Ano, daňové úniky jsou to, když porušíte všechna pravidla. Takže to souviselo s úniky. Ale když se na to podíváte, co se tam stalo, říkáte si: „Lidi, to jsou staré zprávy, koho tím nudíte? Protože je to sotva relevantní.“ Nicméně pro běžné lidi to byla velká věc, ale nic velkého to ve skutečnosti není. Ale ukazuje to, že je na tomto světě něco velmi špatně. Například v Nizozemsku jsou lidé na určitých pozicích, kteří mají bankovní účty v Panamě, s legislativami, které jim umožňují neplatit daně v Nizozemsku tak, aby to bylo naprosto legální.

Takové konstrukce byly součástí mé práce, kdy jsme museli směňovat peníze... Jak jsme na začátku 90. let měli první bojkoty v Iráku kvůli válce, která tam začala... A byli jsme konfrontováni s tím, čemu se říkalo irácký dolar. Irácké dolary, které ve skutečnosti byly americké dolary... americký dolar je přímo napojený na cenu ropy, což z něj dělá světovou obchodní měnu krytou ropou. Dokud je tam to napojení, dolar má hodnotu.

A Iráčané kvůli bojkotu nemohli oficiálně svou ropu prodávat. Aspoň teoreticky, protože nikdy předtím nebyl tak velký obchod v ropě, se slevami v tomto případě... protože oficiálně to nebylo dovoleno, ale se slevami i tak překročila hranice. Tyto dolary, protože se vždy platilo v dolarech, irácké dolary musely někam jít.

Nemohli jste je prostě přinést do banky kvůli všem regulacím, a šeky poskytovaly určitou ochranu, protože praní peněz a zločinnost nebyla tehdy nová věc... nyní jí říkáme terorismus... ale tehdy to také probíhalo. Takže potřebujete lidi, kteří to na sebe vezmou. A jako bílý kůň vás pozvali například do banky v Německu, kde měli v suterénu kamiony plné peněz. Pomyslíte si: Jasně, kamiony, transport, velká společnost... „Pojďte se mnou,“ a pak vám ukáží, že všechny jsou naprosto plné dolarů, a pak vám řeknou: Musíme se této hotovosti zbavit. Takže je směnit za libry, německé marky, apod. Prostě někde musely jít.

IS: Mluvíme teď o praní peněz, nebo?

RB: No, zpracovávání hotovosti. Zpracovávání hotovosti takovým způsobem, abychom ji mohli znovu uvést do oběhu peněz.

IS: To byl váš úkol?

RB: To byl úkol, který dostali moji kolegové a já. Takové úkoly nikdy neděláte sami, protože to sami zvládnout nemůžete. Není to možné. Víme, jak strýček Skrblík přehraboval peníze lopatou... no, my to tady museli dělat doslova. Bylo nemožné to vše zpracovat najednou. Takže musíme najít způsob... dříve se převážně platilo hotovostí, ale dnes je to převážně digitálně.

Ale musíme najít způsob, jak zpracovat hotovost. Jak hotovost znovu uvést do oběhu, aby Irák mohl obchodovat s ropou bez omezení. Protože oni jsou ti, kteří peníze vlastní. Irák nechce... zmiňovala jste praní peněz, ale pokud šlo o ten bojkot, Irák se musel držet pravidel. Všechno, co chcete vědět o světě, můžete vědět podle peněz. To je to hlavní. Každý může říkat bla, bla, bla, ale ujistěte se, že sledujete peníze, pak najdete pravdu. To stejné platí pro tu situaci. To, co Irák a jejich kupní partneři chtěli, bylo zůstat bez jakýchkoliv obvinění.

Protože partneři, kteří u nich ropu nakupovali, byli ti, kteří ten bojkot zavedli... ale ve skutečnosti jsou všichni přáteli na stejné straně. Každý si myslí, že na světě existují protiklady jako hodní a zlí. Ale na vyšších úrovních je to jen hra, kde všichni spolupracují. Musí se však držet pravidel a předpisů, které sami vytvořili, aby zbytek společnosti utlumili a zajistili, že nahoře nebude příliš těsně. Takže musíte hrát podle svých vlastních pravidel. Takže to, co se tam děje, má zajistit, aby vás nikdo kromě samotné elity nemohl vystopovat. Nikdo z nižších kruhů nemůže zjistit, co se skutečně stalo.

IS: Říká se tomu rozčlenění.

RB: Ano.

IS: Všichni znají jen svůj malý kousek a jen elita ví, co se děje.

RB: Ano, ale protože my jsme dělali špinavou práci, museli jsme toho znát hodně. Nemohli jste udělat

chybu.

IS: Jak vysoko v pyramidě jste se dostal? Byl jste blízko vrcholu pyramidy?

RB: Komunikovali jsme s nimi. Moje ego by bylo rádo, kdybych se dostal do té pozice na vrcholu. Dnes mluvíme o 8000-8500 lidech na světě, kteří řídí celý svět. Bylo by skvělé se tehdy do takové pozice dostat.

IS: Dobře, ale když řekneme, že ti nahoře znají 100 %, dokážete odhadnout, jak moc jste toho znal vy z toho, co se děje?

RB: Ve své práci jsem musel znát 100 % toho, co se děje. Jinak to nešlo, protože zájmy zapojených lidí byly obrovské. Zejména pro ty na vrcholu. Kdybych neznal všechny detaily, udělal bych chybu. Což by mělo důsledky, protože ty chyby by byly rozpoznány. Pak by se do toho začali plést lidi, kteří o tom nic neví. Abyste na této úrovni mohli pracovat, musíte mít nervy z oceli.

IS: Měl jste nervy z oceli?

RB: Ano, fungoval to „v pořádku“.

IS: Mrazák pro vás dobře fungoval...

RB: Ano, na nejvyšší úrovni jsem pracoval asi pět let. A pak byl konec. To byl pro mě velmi intenzivní moment.

IS: Něco se náhle stalo?

RB: Šlo o to, že... dal jsem malý příklad toho, o co šlo... v tomto případě směna peněz, dolaru na něco jiného, jejich bezpečný vklad, a dobré řízení aktiv, aby rostly, což vedlo k reinvestici peněz. Úroveň, na které jsem pracoval pět let... a to se nestalo přes noc, musíte si své místo zasloužit. Jsem zkušený v propojování informací, aby se dosáhlo úplného obrazu všech věcí, které s tím souvisí, které je třeba brát v úvahu v rámci hracího pole. Což je velmi detailní proces. Když jste v tomto nadání, tak vynikáte.

Proto mi bylo svěřeno 100 % informací týkající se mé práce, takže jsem nevěděl vše, co věděli oni, ale věděl jsem vše, co bylo třeba týkající se případu, na kterém jsem s kolegy pracoval. Byl jsem často ve vedoucí roli, protože jsem si udržoval dobrý přehled o situaci. Byl jsem dobrý v inovativním myšlení k vyřešení problému. Bavil jsem se... tvořil jsem řešení takovým způsobem, abych byl vždy napřed a přelstil je, abych zůstal v rámci pravidel hry, ale hrál si s něma, aby vše zapadlo... tu hru jsem miloval. Na druhou stranu jste ale měli obrovskou zodpovědnost a stále více jste se učili o reálném světě. Protože skrze finanční svět se dozvíte veškerou skutečnou pravdu.

IS: Veškerou v jakém smyslu?

RB: Vaši klienti vám dávají útržky toho, jak funguje skutečný svět. Při pohledu zpět jsem nevěděl vše, ale věděl jsem toho hodně. Protože moji klienti byly banky, které nechtěly mít na rukou krev, ale v těch bankách je vždy část lidí, kteří dobře ví, co se děje. Jedno procento v bance zná pravdu ohledně toho, co se ve světě děje, což není překvapivé, když jsou zapojeni do převodů peněz. To jsou ale vaši klienti... jednáte také s vládami, nadnárodními firmami, musíte jednat s tajnými službami, a to, čemu dnes říkají teroristické organizace.

Máte klienty skupiny, které jsou zapojeny do pohybu velkých peněz. Pak si začnete věci spojovat... můžou být rozčleněné, jak jste zmínila, pokud jde o vědomosti, ale protože jsem uprostřed, vidím, jak

spolu jednají. Vidíte, jak peníze proudí z tohoto místa na tohle místo, apod. Získáváte informace a tudíž přehled o tom, co se skutečně děje.

IS: Musíte všechny ty skupiny uspokojit, včetně teroristických organizací? Snažil jste se všechny uspokojit?

RB: Ano.

IS: Proboha.

RB: To byla moje práce.

IS: Vyhovět všem.

RB: Ano. Jedna věc, kterou jsem zjistil, kterou jsem předtím neznal, ale nyní ano, se týká tajných služeb. Myslíte si, že mají sloužit lidem a chránit lidi, země, atd. Ale ve skutečnosti jsou to spíše zločinecké organizace... celý systém je zločinecký. Mluvíme o finančních válkách, vyvolávání válek, takže v podstatě vytváření velkého utrpení ve světě, takže hodně konfliktu.

A pak si říkám: Kdyby jen lidé věděli, jaký svět ve skutečnosti je. Tajné služby se u ničeho nezastaví. Ničeho. Ale ony také mají svoje peněžní toky, protože jestli obchodují s drogami nebo zbraněmi, nebo... vlastně s lidmi... všechny ty peníze musí někde jít. Vše musí být financováno.

IS: Říkáte „jestli“, ale můžete potvrdit, že tohle dělají?

RB: Všechny z nich. Celý svět, jak ho známe, je pouze iluze, ve kterou věříme. Což je něco, co v tomto oboru zjistíte... a to, kde se to pro mě celé pokazilo, když to tak řeknu...

IS: Myslíte tím konečně...

RB: Zpětně to bylo to nejlepší, ale můj „mrazák“ se začal porouchávat. Například jsem šel do jiného obchodního trhu, a jeden z mých kolegů řekl: Ronalde, pamatuješ na ten případ s italskou lirou? To byly obchody, kdy jsme v obrovském množství prodávali liru za dumpingové ceny, což snížilo její hodnotu. To jednu společnost v Itálii tak zasáhlo, že zbankrotovala.

A pak slyšíte: Pamatuješ na ten úspěšný obchod s lirou? Ano. A pak říká: Věděl jsi, že majitel té společnosti spáchal sebevraždu a zanechal za sebou rodinu? Takové věci... A tehdy jsme se tomu smáli. Všichni jsme se smáli. Dívali jsme se na lidi spatra, vysmívali se jim... byl to jen produkt, odpad, vše byl bezcenný odpad... příroda, planeta, vše klidně mohlo shořet.

IS: Jen zbyteční paraziti.

RB: Pokud jsme splňovali naše cíle, pokud jsme rostli... Mnozí kolegové se uchýlili k alkoholu nebo drogám. Já ne, možná jsem měl.

IS: Nebo ne.

RB: Zpětně ne, bylo to to nejlepší, a jsem rád, že jsem stále naživu. Nicméně všechny ty hrozné věci... mě začaly užírat.

IS: Můžete uvést příklad, protože cítím, že se vám stala spousta hrozných věcí.

RB: Ano, je těžké pro mě o tom mluvit.

IS: Ano, cítím to, ale sdílejte jen to, co chcete.

RB: Ano, mluvím pouze o tom, o čem chci mluvit. Ale vyvolává to spoustu emocí a když už nemám svědomí v mrazáku, tak se mě to dotýká.

IS: Ano, vnímám to. Můžete mi říct tu nejhorší věc, která se stala, která byla pro vás zlomovým bodem?

RB: To byl začátek konce... dostanete se tak hluboko do těchto kruhů, a podepíšete doživotní smlouvu, ne svou krví nebo tak, že nikdy neodhalíte jména společností, organizací nebo lidí. To je podle mě důvod, proč stále žiju. Musíte se toho držet. Pokud jde o ty nejhorší věci, které jsem zažil... právě jsem vám řekl o věcech, kdy se moje svědomí začalo ozývat. Řekněme to takto – cvičili mě k tomu, abych se stal psychopatem, a selhal jsem.

Nedokončil jsem výcvik a nestal jsem se psychopatem. Moje svědomí se vrátilo a to nejtěžší pro mě bylo... protože jsem tam měl tak vysoký status, byl jsem úspěšný, měl jsem důvěru lidí, kteří na té úrovni hráli... Abych to řekl opatrně, většina těchto lidí následovala ne úplně mainstreamové náboženství. Máte katolíky, protestanty a různá náboženství... ale většina těchto lidí byli luciferiáni. Můžete říct, že náboženství je pohádka, že Bůh neexistuje, že nic z toho není reálné. No pro tyto lidi to je pravda a realita, a sloužili něčemu nehmotnému, čemu říkali Lucifer. Byl jsem s těmi kruhy také v kontaktu, akorát jsem se tomu smál, protože pro mě to byli jen klienti. Tak jsem chodil na místa s názvem Církev Satanova.

IS: Nyní mluvíme o satanismu?

RB: Ano. Navštívil jsem ty církve, pouze jako návštěvník. Dělali tam mši svatou s nahými ženami, alkoholem a tak. Bavilo mě to. Ničemu z toho jsem nevěřil, a nebyl jsem vůbec přesvědčen, jestli je něco z toho reálné.

IS: Pro vás to byla jen podívaná...

RB: Ano, dle mého názoru byla temnota a zlo uvnitř samotných lidí. Ještě jsem si to nespojil... Takže jsem byl hostem těch kruhů a bavilo mě vidět všechny ty nahé ženy a ostatní věci... byl to dobrý život. Ale jednou, a proto vám to říkám, jsem byl pozvaný k tomu, abych se účastnil obětování. V zahraničí. To byl bod zlomu. Děti.

IS: Chtěli po vás, abyste to udělal?

RB: Ano, a nedokázal jsem to.

IS: Chcete si dát pauzu?

RB: Ne. A pak jsem se pomalu začal hroutit. Jako dítě jsem si toho hodně prožil a tohle mě hluboce zasáhlo. Vše se změnilo. Ale to je svět, ve kterém jsem se ocitl. A pak jsem začal odmítat úkoly v mé práci. Už jsem to nedokázal. Což ze mě udělalo hrozbu.

IS: Pro ně... samozřejmě.

RB: Už jsem nedokázal optimálně fungovat. Můj výkon začal kolísat a odmítal jsem úkoly. Neúčastnil jsem se jich. Pointa toho všeho, v tom světě, ve výsledku je... že mají všechny ve své kapse. Musíte být náchylní k vydírání. Při pohledu zpět bylo pro ně těžké mě vydírat. Chtěli to udělat skrze děti... a to mě zlomilo.

IS: Neříkáte mi nic nového... ale je tohle také to, co dělají v politice?

RB: Na internetu lze najít dostatek svědectví lidí z celého světa, kteří ví, že tohle není nějaká pohádka. Pravda je bohužel taková, že tohle dělají po celém světě už tisíce let. Jednou jsem studoval teologii a i v Bibli najdete odkazy na tyto praktiky s Izraelity. Důvod, proč prvních 10 kmenů bylo vyhnaných do Babylonie, byly tyto rituály s dětmi. Včetně obětování dětí... tohle vše me zavedlo k víře, protože jsem si uvědomil, že život je víc, než jen to, co vidíme. Že existuje celý neviditelný svět, který je reálný. Vážně je to o temné síle a manifestaci světla. Vydal jsem se tedy cestou teologie, abych si to vše nějak vysvětlil.

IS: A také psychologie?

RB: Ano, ale tu jsem studoval ve svém prvním životě. Protože skrze komerční psychologii, masovou psychologii jsem byl schopen manipulovat situacemi ve svůj prospěch.

IS: To je děsivé, protože když to začnete zkoumat, máte institut Tavistock, kontrolu mysli, MK Ultra, Monarch, atd.

RB: Ano, to je pravda, ale to vše bylo součástí práce. Skrze výcvik v práci jsem se do toho dostal hlouběji, protože když uzavíráte dohody, musíte také manipulovat s médii. Musíte manipulovat hodně věcí, protože nic není tak, jak se zdá. Vše se musí jevit jako něco jiného. Vnímáte lidi jako stádo ovcí, nasadíte pár border kolí a naženete je určitým směrem. A abych byl upřímný, stále to kolem sebe vidím. Skrze systémy a metody, které my sami jsme používali, je k lidem přistupováno stejným způsobem a stále to funguje.

Lidé stále nechápou, jak to skutečně funguje, a stále jsou na úrovni toho, kdy si říkají: „dokud mám své pivo,“ a kdo ví co ještě... jsou zahledeni jen do sebe, což je také mechanismus přežití... je to konec konců program... ale stále vidíte, jak jednoduché je lidi nasměrovat určitým směrem. Když jste ten, kdo tahá za nitky. A mnohem později.... v rámci studia jsem objevil dokument, o kterém samozřejmě tvrdí, že je vymyšlený, protokoly sionských mudrců. Dnes všem doporučuji, aby si přečetli ten celý neuvěřitelně nudný dokument.

IS: Mluvíme o sionismu...

RB: Ano, samozřejmě. Pokud si přečtete protokoly sionských mudrců, a vážně je prostudujete a pochopíte, zjistíte, že je to jako číst noviny o každodenním životě. Jak z jejich pozice nejvyšší moci... a vážně se stala nejvyšší... ale to pouze protože se lidi za sebe nechtějí postavit... Neuvědomují si, jaká je realita.

IS: A říká se nám, že když jste proti sionismu, tak jste antisemitský...

RB: To zlo, když to tak řekneme, luciferiáni, satanisti, ať je nazveme jakkoliv... je to skutečná entita. Zjistil jsem, že to, co je psáno v Bibli, a nejen v Bibli, najdete to také v mnoha jiných knihách, došlo k momentu oddělení od manifestace světla, kdy určitá skupina šla vlastní cestou a nese v sobě obrovskou nenávist, zlost. Většina lidí podceňuje, jak je tohle vážné.

Protože tohle je ničivá síla, která nás nenávidí. Nenávidí stvoření, nenávidí život. A udělá cokoli, aby nás kompletně zničila. Způsob, jak to udělat, je rozdělit lidstvo. Jejich pravdou je „rozděl a panuj“. Lidstvo je manifestací světla, to je skutečné stvoření. Dokud budete lidi rozdělovat podle politických stran, barvy kůže, cokoli jiného, pak vy - z luciferiánského pohledu - potlačujete schopnosti svého nepřítele, jeho skutečnou moc, nemůže se za sebe postavit, protože kdyby se postavil, luciferiáni by prohráli. Tohle chamtivé monstrum by pak zmizelo.

Vyprávím lidem o starém americkém generálovi, který dal skupinu lidí do temné místnosti. Oči si na tmu zvyknou, ale nic nevidíte. Generál nic neříká a pak najednou zapálí sirku, jedno malé světlo, a kvůli prodloužené době ve tmě, prožíváte manifestaci světla z jednoho bodu a všichni se navzájem mohou znovu trochu vidět. Generál pak říká: To je síla našeho světla.

IS: Krásné.

RB: Sjednotit se. Spojit se. A celý tento šílený příběh přestane existovat. Takto rychle by se to mohlo stát. To se mi teď snadno řekne, ale když jsem byl v období, kdy jsem byl na dně...

IS: Můžete nám o tom něco říct? Jak se to stalo?

RB: Začal jsem odmítat úkoly. Vrátilo se mi svědomí po té žádosti zahrnující děti, a pak jsem začal odmítat více a více úkolů. Měl jsem svědomí a už jsem nemohl fungovat.

IS: Chodil jste ale poté stále do práce?

RB: Neměl jsem na výběr, měl jsem svůj byznys s několika kanceláři a zaměstnanci, vše stále fungovalo.

IS: To muselo být těžké.

RB: Ano, bylo... to napětí... Na jedné straně hrajete s penězi na vysoké úrovni, kde si nemůžete dovolit udělat chybu, jinak se vše najednou zhroutí, váš celý podnik je zničen, včetně všech zapojených, včetně vás. Pak jste vážně v háji... To s sebou nese hodně stresu, když bereme v potaz návrat svědomí... když jsem začínal, byl jsem před tím varován. Nedělej to, pokud nedokážeš svoje svědomí dát do mrazáku na minus 100 stupňů.

IS: A to jste si tehdy uvědomil?

RB: Ano, tehdy jsem se tomu smál, ale žádný vtip to nebyl. Nechápal jsem vůbec, do čeho se to pouštím.

IS: A váš příslovečný mrazák se vypnul?

RB: Rozbil se. Už jsem to nemohl dělat. Snažil jsem se navzdory tomu pracovat, přetvářovat se. Nevěděl jsem, jak z toho ven, byl jsem v pasti. Všichni byli v pasti. To vše vedlo k tomu, že jsem se kompletně zhroutil. Moje tělo se jednoduše zastavilo... Jako první jsem viděl, jak moje matka pláče na jednotce intenzivní péče.

IS: Skončil jste na JIPce?

RB: Ano, moje tělo se vyplo.

IS: Doslova jste se zhroutil?

RB: Ano. Tehdy jsem ničemu nevěřil, ale pamatuji si, jak jsem se z toho rohu díval shora na sebe.

IS: Měl jste zážitek blízké smrti...

RB: Dalo by se to říct. Viděl jsem, že nejsem svoje tělo. Jsem ve svém těle, ale nejsem jen svoje tělo. Viděl jsem, jak na mě pracují. A pak jsem se zdráhal o tom velmi dlouho mluvit. Začal jsem o tom mluvit až později. V té době jsem si už spoustu věcí prozkoumal a začal jsem tomu věřit. Začal jsem lépe chápat duchovno a materiální. V tom bodě tato intenzivní zkušenost dostala svoje místo.

Uvědomění, že nejsem svoje tělo, že tělo je pouze nádoba. Takže jsem tohle vše prožil, ale také jsem potřeboval dlouhou dobu na zotavení. Byl jsem na dně. Naprosto. Naprosto vyhořen.

Zhroutil jsem se a moje tělo potřebovalo rok... na zotavení. Protože... nechci se do toho teď pouštět, ale v těch kruzích, jak jsem tam končil, mě fyzicky mučili. To aby se ujistili, že nikdy neporuším smlouvu o mlčenlivosti. Takže mě na nějaký čas vzali... byl jsem „ošetřen“, a tohle vše dohromady zvýšilo stres, který jsem zažíval. Doslova jsem utíkal v plné rychlosti ke svému konci.

IS: Myslíte únosy, jak se jim říká? Nebo programování?

RB: Ne, vystavili mě určitému typu mučení, kterým se ujišťují, že nikdy nikoho z toho světa nepoškodíte. Tehdy jsem si to neuvědomoval, takže tohle vše teď vnímám zpětně. Takže konec mého prvního života byl tak extrémní, že už jsem to nezvládal. Už jsem to nezvládal... Nicméně moje síla mysli byla tak velká, že se to stalo pouze mému tělu.

To bylo... už jsem nevěděl, co dělat. Neměl jsem na výběr. Proto si někdy myslím... samozřejmě to není pravda... že by bývalo lepší, kdybych brával drogy a alkohol jako moji kolegové. Alespoň by můj konec byl jemnější. Protože většina z nich jsou dnes mrtví. I když vím, že bílých koňů jako jsem byl já je víc... někteří jsou stále naživu, které jsem tehdy znal. Většina z nich je ale mrtvá. No já byl také mrtvý, ale stále tu jsem...

IS: Máte stále něco na práci.

RB: Ano, dalo by se to říct. Nevím, jak dlouho už mluvíme, ale to je svět, ve kterém jsem se ocitl. Pokud máte nějaké otázky, mohu na ně odpovědět, ale chtěl jsem být stručnější. Ale jen nevím jak.

IS: Jsem vděčná za vše, co jste sdílel.

RB: Pro mě je to stále velká věc.

Ronald Bernard: Pyramida finanční moci (část 2/5)

Ronald v této druhé části vysvětluje pyramidu moci a její vliv na náš každodenní život. Světová populace obecně byla „legálním“ způsobem okradena o své hodnoty. Ukazuje, jak bohatí bohatnou a jsou stále mocnější. A proč masy často žijí v nedostatku.

↓ **Video s českým dabingem** ↓

↓ **Video v originále s českými titulky** ↓

Přepis druhé části:

IS: Ronalde, právě jste nám řekl o vrcholu pyramidy, o těch 8 500 lidech na vrcholu – můžete nám říct, jak to dnes funguje tam nahoře?

RB: Ano, jistě! Těch 8 000 – 8 500 lidí používá finanční peněžní systém – známe ho jako peníze a banky, které používáme k řízení našeho každodenního života, ale mechanismus, kterým ho používají,

má podobu pyramidy. Takže máte vrchol s těmi 8 000, 8500 lidmi a pod ním je instituce, která vznikla v Nizozemsku ve 30. letech 20. století, a to je BIS – Banka pro mezinárodní vypořádání se sídlem ve Švýcarsku. A to je sídlo bank, finančního systému. Takže ta špička, těch 8000 až 8500 lidí, tak ti dávají příkazy do Basileje, do BIS.

A odtud to jde do celého systému a je to vykonáno. Basilejské dohody známe. S těmi bankami to šlo všechno špatně a pak máme Basilej I, Basilej II, Basilej III, někteří lidé o tom možná slyšeli nebo četli v novinách, to všechno jde přes BIS. Jak jsem řekl, vznikla v Nizozemsku v roce 1930 a v roce 1931 tuto instituci v podstatě uznaly všechny země světa – uznala se jako ústředí celého finančního systému. Takže každá centrální banka na světě je také členem tohoto klubu BIS. Je to soukromá organizace, ne vládní. Takže mají „Dohodu o ústředí“, hlavní smlouvu, a v té hlavní smlouvě je vlastně kompletně popsáno, co ta BIS je – co může dělat, co smí dělat, co dělá.

A když si ty dokumenty přečtete, protože je najdete na jejich webových stránkách, tak mají zavedena všechna pravidla, která uznává celý svět, která říkají, že jsou nezávislí, že nepatří Švýcarsku. Jsou sami sobě šéfem – takže území, na kterém stojí, nemá se Švýcarskem nic společného. Také se tam píše, že jsou ve všem nedotknutelní. Také vlastně říká, že jsou nad všemi světskými pravidly, že jim nic a nikdo nemůže nic udělat. Jsou zcela imunní. Jsou zcela imunní vůči všemu tady na zemi.

Mají také vlastní policii, takže tam také nemůžete jen tak vběhnout a říkat „vy parchanti!“ nebo cokoli jiného. Je to celosvětově uznávaná instituce, která je v podstatě svobodným státem a je nad vším na tomto světě – nedotknutelná. BIS – Banka pro mezinárodní vypořádání. V hlavní smlouvě se uvádí: BIS je nedotknutelná (čl. 2). BIS požívá naprosté imunity (čl. 4). BIS má absolutní (měnovou) moc. BIS je nad všemi zákony na světě. BIS není nikým kontrolována. BIS je svobodný stát s vlastní policejní službou.

RB: Je to také instituce, kde se za druhé světové války, ale i před ní, setkávala s tzv. nepřáteli, nacisty a spojenci, a přitom například začali obchodovat se zlatem uloupeným židovskému národu nebo „státům“ či jiným. Je to tedy klub, kde se všichni navzájem přátelí. A tak tato centrála zajišťuje, aby se celý měnový, finanční ekonomický systém udržel v chodu. A také zajišťuje, aby všechny hodnoty, které leží dole – na dně pyramidy vlastně leží skutečný život, kde jsou lidé, země, příroda – aby hodnoty, které leží na dně té pyramidy, jediné skutečné hodnoty na zemi, aby byly vytěžovány.

To dělají prostřednictvím toho finančního systému. A pod tou centrální bankou, pod tou BIS, tam sedí MMF – Mezinárodní měnový fond. Lidé si o tom mohou přečíst v novinách. Sedí tam také Světová banka. To jsou ty dvě instituce, které často „pomáhají“ zemím, když potřebují. To, co dělají, je, že dosahují vytváření dluhů v rámci zemí takovým způsobem, že je ta země nikdy nemůže splatit. Dokážou si to spočítat: kolik můžete někomu půjčit, abyste věděli, že to také nikdy nesplatí.

A tak pak získávají stále větší kontrolu nad zemí, například nad zemí se zdroji. Celý africký kontinent je velmi bohatý na suroviny. Takže pak prostřednictvím kumpánů, nadnárodních společností, můžete ze země vytěžit hodnotu, protože země, která je zadlužená, nemůže nikdy splatit půjčku, a tak dává na oplátku suroviny.

IS: A tím poskytuje pracovní sílu, otrockou pracovní sílu, o které mluvíme, že?

RB: Ano, a pak stačí, aby se špička v rámci takové země nějak koupila. Může to být prostřednictvím vydírání dětmi nebo odstupným, prostě si je koupíte a vlastníte je. To je první vrstva pod BIS, což je Světová banka a MMF, a pod tím máte centrální banky, což jsou všechno soukromé organizace, nemají nic společného s vládou. Mezi ně nyní patří i Evropská centrální banka. Dříve jsme na této úrovni měli také národní centrální banky, ale nyní se z nich staly pobočky Evropské centrální banky.

IS: Jak si v tomto případě stojí londýnské City?

RB: Londýnské City je také svobodný stát.

IS: Vatikán také?

RB: Ano, Vatikán, ve Washingtonu DC máte také takové místo, takže na zemi je mnoho svobodných států, které jsou na stejné úrovni jako BIS v Basileji. A Vatikán, Vatikánská banka, je také svobodný stát. Takže máte londýnské City a to může být považováno za jedno z největších finančních center světa, kde se například také stanovuje kurz zlata. Každý den se tam – takříkajíc – manipuluje s kurzem zlata, a tak ho samozřejmě můžete využít k tomu, abyste naplnili kapsy lidí a vyprázdnili kapsy jiných. Takže londýnská City je v tomto ohledu finančním srdcem.

Takže to je také důležitý orgán, mechanismus, když mluvíme o té pyramidě. Protože jsme právě mluvili o struktuře Banky pro mezinárodní vypořádání v Basileji, pak mluvíte o MMF a Světové bance. Pod tím mluvíte o všech těch centrálních bankách. To zahrnuje Federální rezervní systém v Americe a všechny tyto další. Pod tím máte běžné banky, ale také burzovní centra. Takže v tomto případě jde o ty svobodné státy všude. To jsou ty nedotknutelné malé státy. Ty malé státy, se kterými nic nebo nikdo tady na zemi nemůže nic dělat. Dokonce ani zaměstnanci. Lidé, kteří pro ně pracují, jsou také nedotknutelní.

IS: Ale jsou tedy na stejné úrovni jako špička té banky BIS?

RB: Ne, to všechno je delegováno z té BIS. To je ústředí ústředí. A odtamtud, řekněme, do všech vrstev pod ní, se přivádějí pokyny.

IS: Aha. Takže také City?

RB: Ano. To všechno je instruováno z BIS, shora. Právě jsme mluvili o běžných bankách. Ty zase visí pod tím, a pod nimi ještě visí nadnárodní společnosti, a pod nimi visí vlády. A pod nimi visíme my. Lidé. Skutečný život. A mechanismy, které používají, zahrnují – což považujeme za zcela normální – úrokovou sazbu. Protože peníze v této společnosti vznikají na dluh, na dluhovou smlouvu. Takže tu máte – řekněme – papír. Jdete do banky, to všichni známe, požádáte o půjčku, o hypotéku.

Podepíšete se a v okamžiku, kdy se podepíšete, vznikne na jedné straně dluh v bilanci banky, na vašem účtu, a na druhé straně úvěr. Úvěr jde na to, co se chystáte koupit, dům, auto nebo cokoli jiného. A dluh vám zůstane. Takto ale vznikají digitální peníze ze vzduchu a takto vznikají všechny peníze na světě, které jsou založeny na smlouvě o dluhu. Až potud je to ekonomika založená na dluhu, to je pouze jedna část. Ale je zde také složka – užitné náklady, jak byste to mohli nazvat – úrok.

V ekonomii vás učí, že to jsou úspory, takže někdo na ně tvrdě pracoval, takže dává smysl, aby za peníze, které půjčil někomu jinému, něco dostal. Nic z toho ale není pravda. Jde o to, že tato úroková složka – řekněme 5 % ročně v průměru – nebyla v té smlouvě vytvořena. V té smlouvě o dluhu. To znamená, že se musí vyčerpat někde jinde, z jiné dluhové smlouvy. A to je počátek zásadního deficitu, který vytváříte celosvětově, na kterém si také všichni navzájem konkurují, ze kterého vlastně vzniká téměř veškerá bída tady na zemi mezi lidmi, ve společnosti. Protože na dně pyramidy je neustále 5% úrok, který je vytahován nahoru. K tomuto kapitálu. A to si spočítejte. Pětkrát deset let je 50 % a po dvaceti letech už je to 100 %. Takže budou stále větší a větší deficity.

Takže aby se to vyřešilo, vytvářejí se po celém světě další a další dluhy na dluhové smlouvy. I mezi bankami, na všech úrovních, vládami, lidmi, firmami, na co si vzpomenete. Dluh na dluh, aby se zaplnily ty mezery, vysávají ze světa skutečnou hodnotu jako upíři, to je ono. A tak za 20 let už mají

ukradeno 100 % skutečné hodnoty. Takže máte stále větší dluh, a proto vidíte, že státní dluhy neustále rostou. Vlastně všude vidíte, jak se všichni stále více zadlužují.

Pak přijde Oxfam Novib se zprávou, s globální studií, která ukazuje, že osm lidí na světě už vlastní tolik, co polovina světa. Jak je to možné? Není to jen spekulací, je to kvůli složce úrokové sazby, takže složka úrokové sazby vytahuje z ekonomiky veškerou reálnou hodnotu a vystřeluje ji nahoru ke kapitálu. Poslední věc o pyramidě. Máte pravidla, zákony, armády, policejní složky, daňové úřady. Máte tato pravidla, zákony a organizace na druhé straně, které zajišťují, aby spodní vrstva, reálný život, zůstala tam, kde ji chcete mít. Aby se všichni nedostali brzy na vrchol.

To nechtějí, proto si to tam tak střeží. Dokud si lidé neuvědomí, jak je to poskládané a jak jsou podváděni, jak jsou okrádáni, jak se jim berou hodnoty – jejich hodnoty – a bohatí jen bohatnou... dokud si to neuvědomí, zůstane vše při starém. Nic se nezmění. A pak také mluvíte o tom starém světě, o kterém jsem mluvil. Protože téměř všechna bída na zemi je byznys model. Sýrie je byznys model. To je o surovinách a řadě dalších věcí. Takže všechno na tomto světě je pyramidálně odvozeno od jedné organizace.

IS: Jak jste řekl: „Sledujte peníze.“

RB: Ano. A když pak vidíte to vytěžování hodnot... Přinesl jsem článek z NOS, každý si ho může vygooglit na internetu. Když si vygooglujete: „Ceny pohonných hmot zvyšují inflaci“. Už jenom ten název je špatně, ale když pomínu tohle, tak je zajímavé si ten článek přečíst. Ten je z 9. února 2017. Většina toho, co je zde uvedeno, je zkreslením pravdy. Protože když rostou ceny pohonných hmot, neznamená to, že má větší náklady, větší cenu. Ne, to znamená, že náš plat má menší hodnotu. Ceny benzínu jsou také ovlivňovány nabídkou a poptávkou a manipulací bez ohledu na inflaci.

RB: Naše peníze se znehodnocují, takže naše kupní síla se snižuje, to je inflace. A pak mi také připadá velmi zvláštní, že i my dostáváme kousky pravdy právě od nich. Dokonce i v novinách NOS. Protože pak se tam píše: „S mírou inflace přizpůsobenou Evropě ve výši 1,6 % se Nizozemsko také vrátilo do souladu s evropskou inflací, která v průměru činí 1,8 % ročně.“

Takže váš plat má o 1,8 % ročně nižší hodnotu. Pak můžete utrácet méně a méně, to je také důvod, proč v minulosti jeden člověk v rodině s dobrým příjmem mohl uživit celou rodinu a nyní již lidé se dvěma příjmy nemohou vyžít a končí v krizi. Protože 1,2 milionu lidí v Nizozemsku je trvale zadluženo a už se z toho nemůže dostat.

Takže to nejsou žádné vymyšlené příběhy. A tady je jedna věc: Evropská centrální banka – je tam nahoře na vrcholu té pyramidy – se už dva roky snaží politikou nízkých úrokových sazeb a neustále spuštěných peněžních lisů, vytváří osmdesát miliard měsíčně nových peněz na základě dluhových kontraktů, zvýšit inflaci v eurozóně na požadovanou úroveň téměř 2 % ročně. Takže nás okrádají o 2 % ročně z naší hodnoty, kterou vkládáme svou prací a hodinami, za něž dostáváme mzdu.

Záměrně jsou tato 2 % znehodnocována. A pak se říká, že ceny rostou, což je lež, naše peníze mají stále menší hodnotu. To je to, co dělají. Vedle úroků, o kterých si také myslíme, že jsou tak normální, máme také inflaci. Inflace je krádež. Vytěžují naši hodnotu několika způsoby. Tyto elity neustále vytěžují hodnotu prostřednictvím finančního peněžního systému. Ekonomického systému. Dělají to prostřednictvím bank. Banky jsou pro tento proces klíčové.

Mluvíme o čísle BSN a já někdy říkám, je to číslo občana, nebo je to číslo otroka občana? Kdyby si lidé uvědomili, na čem vlastně jsou a jak je to s tím, že jsme všichni pořád jen v nějakém krysím závodě konkurence a deficitů, pak by se měli začít zabývat tím, jak je finanční systém strukturován a jak zajišťuje, že bohatí jen bohatnou a chudí zůstávají chudými. Úroky – to je mimochodem pro lidi

stejně důležité – úroky, na to existují statistiky, které spočítali ekonomové; 80 % lidí platí úroky celý život. Deset procent lidí nějaké úroky dostává a platí a dalších deset procent úroky pouze získává.

Tam už je vlastně vidět ten velký rozdíl, protože masy platí do systému celý život a malá část ze systému bere. Státní dluh za posledních 30 let, tam platíme v průměru 13 miliard ročně na úrocích ze státního dluhu. Takže z našich daní, které přináší občané, se platí 13 miliard státního dluhu soukromým bankám na peníze vytvořené z ničeho, s dluhovou smlouvou, takže náš stát se na tom vesele podílí.

Vlády se vesele účastní, protože tvorba peněz patří soukromým společnostem a vy pak za to platíte uživatelské poplatky. Kdybychom si nechali těch 13 miliard eur ročně, které jsou průměrem za posledních 30 let, tak už by Nizozemsko nemuselo vůbec šetřit. Takže když si lidé uvědomí, že úroková složka, která se zdá být tak neškodná, je velkým viníkem tohoto příběhu... Ostatně v době, kdy v Evropě ještě oficiálně vládli katolíci, bylo účtování úroků zakázáno. Pokud jste to udělali, zemřeli jste. Za účtování úroků byl trest smrti. Takže je to hodně velká věc. Ve svatých knihách je to také popsáno.

IS: Je to stále nezákonné.

RB: Ano, islámské bankovníctví. Nyní bohužel kvůli nejrozumnějším novým matematickým modelům zavedli i určitou formu zpoplatnění úroků. Ale čistě islámské bankovníctví bylo poslední skupinou, která ještě zůstala – řekněme – zcela stranou jakékoli formy účtování úroků. A vtipné je, že v rámci islámského bankovníctví 50 % lidí ani není islámských. Takže je to čistě na etice a morálce, na principech, že se lidé rozhodují pro bankovníctví způsobem, který je bezúročný. Protože ti lidé si uvědomují jeho škodlivost.

IS: A politika s tím nic nedělá, protože Účetní dvůr nemá přístup ani k tomu, co dělá třeba ECB.

RB: Ne. Ne, jsou to soukromé společnosti a mají tolik pravomocí a ochran, že nemusí dělat vůbec nic.

IS: Ale co tam potom dělají naším jménem, v tom účetním dvoře a ve vládě?

RB: Takové instituce často slouží politice. Teď s volbami se zase počítají nejrozumnější věci a výsledky se pak dají smysluplně využít, nebo se dají využít pro politickou agendu. A teď v době voleb vidíte, že se to všechno najednou zase počítá tak, aby se ukázalo, že se nám daří. Že je tu další vzestup, nová pracovní místa. Zase se mluví o tom, jak je to skvělé. Brzy, až bude po volbách, se zase vrátíme k příběhu o šetření.

IS: Ale oni ani nemají přístup k tomu, co dělají banky, nemají na to právo.

RB: No, vy oficiálně jako firma samozřejmě máte výroční zprávy, ale mluvíte o úrovni, kde se přijímají rozhodnutí, která se nedostanou ven. Ano, to je pravda. Ale to je tak v té BIS... existuje i jiný mechanismus. Těch mechanismů je celá řada, existuje také Evropský stabilizační mechanismus. To je Evropský stabilizační mechanismus, který Sněmovna reprezentantů schválila – myslím, že v roce 2012 – 100 hlasy. To je další z těch institucí, kde je všechno chráněno.

Zaměstnanci jsou imunní vůči všemu, jsou nedotknutelní, organizace si může dělat, co chce, vy nemáte možnost nic kontrolovat, je to také svobodný stát jako entita. Evropský stabilizační mechanismus (ESM) musí pomáhat zemím EU (bankám) v krizových situacích. ESM může požadovat miliardy od vlád. Země EU pak musí zaplatit ESM do 7 dnů. ESM je neodvolatelný a bezpodmínečný (článek 9). ESM požívá plné právní imunity (článek 27). Zaměstnanci nemohou být právně stíháni (čl. 30).

RB: A ten ESM, který odsouhlasila Sněmovna a ministři ho také odsouhlasili, původně měl sloužit k záchraně zemí v rámci EU, ale velmi rychle se z něj staly „banky“. A ten mechanismus ESM zajišťuje, že do 7 dnů zaplatíte jakoukoli požadovanou částku... takže Nizozemsko může být požádáno o částku 10 miliard, ale také 100 miliard, to musíme zaplatit do 7 dnů.

Takže ESM chce „zachránit“ například Řecko a potřebuje peníze. Takže pak mohou dát příkaz Německu a nizozemské vládě: „já, dejte nám jen 10 miliard“, ty pak musí být ESM zaplacený do 7 dnů, aby mohl opět pokračovat ve svém programu, v tomto případě záchraně bank. Protože když se podíváte na Řecko jako na příklad, hodně toho šlo do Řecka také prostřednictvím ESM, ale méně než 5 % všech těch peněz, které byly do Řecka poslány, do Řecka skutečně dorazilo.

Většina šla přes Řecko přímo do německých, francouzských a nizozemských bank, které všechny sázely na Řecko a ujišťovaly se, aby se mohly zbavit řeckých akcií. Takže se vykoupily prostřednictvím těchto mechanismů a ty peníze všechny pocházejí od nás. To je státní dluh, peníze z daní, to všechno. Takže to jsou všechno mechanismy, o kterých teď mluvíme a které zajišťují, že zůstaneme tam, kde jsme, a budeme dostávat stále méně a bohatí budou jenom bohatnout.

IS: Tady přichází na řadu to, co děláte... informujete lidi.

RB: Ano, proto v těchto dnech přednášíme v Nizozemsku a v Belgii, a nejen já, kolegové také, protože si myslím, že postupně začínáme mluvit o tom, jak postupovat, jak to řešit.

IS: Ano.

RB: Protože je to všechno legrace, no, není to legrace, ale když si představíte, o čem to všechno je, ten svět, ze kterého pocházím, a vidíte, že se to takhle děje dodnes a v podstatě se nic nezlepšuje – jsou to samé agendy a programy, samé výdělečné modely, a to jde až k očkování. Najednou je tu další epidemie a všichni v Nizozemsku běží k lékaři, aby se očkovali a neonemocněli.

IS: Ta míra se snižuje.

RB: Ano, naštěstí je tu sestupný trend, ale vzpomínám si, jak před lety byla na cestě epidemie, která ani nebyla, byl tam bývalý ministr Klink, který poté, jak se všichni očkovali proti prasečí nebo ptačí chřipce,

IS: H1N1...

RB: Ano, a pak se ukázalo, že má ještě docela přebytek vakcín. A ten se pak musel zlikvidovat speciálními kanály na zpracování vysoce chemického odpadu, protože byl příliš škodlivý pro život, pro přírodu. Ale dalo se to vstříkovat do našich těl, to ano, ale nic jiného se „nedělalo“, bylo to životu nebezpečné. Ale to jsou modely příjmů, protože jsem sledoval po pandemii, měsíce po ní, na burze, jak šly akcie farmaceutického průmyslu. No, měli nejlepší měsíce, prostě měli miliardy zisků navíc. V této hře hrají velkou roli také nadnárodní společnosti.

Ve skutečnosti můžete konstatovat jednu věc, a v tom určitě nejsem sám – protože mnozí z univerzitního výzkumu na to také upozorňují – nadnárodní společnosti a banky se staly dominantními prvky v rámci tohoto světa, v rámci tohoto pozemského světa, a používají všechny tyto systémy a mechanismy, o kterých jsme právě mluvili. U všech těchto svobodných států je to velmi důležité. Protože musíte být nedotknutelní. Je to ideál pro lidi, kteří jsou skutečně psychopatičtí – je to trochu jako když otec říká svému synovi: „Chlapče, ať uděláš ve svém životě cokoli, na tom nezáleží, já se o to postarám.“ K tomu to opravdu vede.

Oni prostě můžou všechno – je to mokrý sen největšího lumpa na světě – a oni si ho vytvořili. A proto

teď všichni sedíme tam, kde sedíme. Brusel už teď určuje více než 80 % toho, co se tady v Nizozemsku děje. Probíhají nejrůznější kampaně, všichni jsou zase hnáni k té volební místnosti, tedy k tomu, abyste souhlasili se současným systémem.

IS: A abyste měli pocit, že žijeme v demokracii.

RB: Pocit, že jste zase přispěli k demokracii, že se zase něco opravdu změní – ale když se lidé ohlédnou za posledními 40 lety, co se změnilo? Co se skutečně změnilo oproti tomu, o čem všichni v politice mluví?

IS: Masku, kterou nosí navenek. To je to jediné, co se mění.

RB: Protože lidé, kteří jsou v politice s nějakou stranou a kandidují ve volbách... myslím si, že většina z nich je tam velmi čestná a upřímná a opravdu si stojí za tím, co prosazují, a chtějí změnu. Ve chvíli, kdy se sestavuje vláda, tak oni skládají přísahu, ale neskládají přísahu na lidi, oni skládají přísahu na vyšší moc, například v tomto případě na krále, mimo jiné. Tam je ta změna, protože o tom nemusím tolik mluvit, když se podíváte na to, jak ministři řídí zemi a jak se věci pro většinu z nás zhoršují, kromě té hrstky, pro kterou se zlepšují.

A pak také, když se podíváte, kde potom skončí později po skončení své politické kariéry, tak si říkám: dobře... Ministr doslova znamená „služebník“ – ale komu sloužíte? Když se podívám na trend, který se projevuje během vaší kariéry, během vaší služby, ale také po ní... Chci říci, že ministr De Jager byl kdysi ministrem financí, tedy v době, kdy byl také schválen Evropský stabilizační mechanismus. Nevidím ho, že by teď pracoval jako pošťák. Víím, že je teď v tom světě na velmi vysoké pozici. Nezávidím mu ji, ale něco to ukazuje. Něco to ukazuje, a kdyby to byl jenom jeden, no dobře, může to tak být, ale je to trend, vidíte, že malý klub – proto říkám vládám loutky – a proto jsou spojkou mezi námi a mocí.

Hrají svou roli, prodávají část sebe, jinak bychom tento vzor neviděli. Jinak bychom viděli, jak se naplňuje to, co slibují ve svých kampaních. A podívejte se teď na všechny volební kampaně, kdo zrovna říká v rámci svého volebního manifestu, že musíme změnit celkový finanční, měnový, ekonomický systém? Že je třeba, abychom se zbavili banek v současné podobě? Jednu jsem našel.

Ale pokud jde o ty větší strany, které teď vedou, protože i takové „Fórum pro demokracii“ může být rádo, když získá jeden mandát. Natož politické strany, od kterých se dá opravdu něco očekávat, pokud jde o velké změny, jsou pod radarem, vůbec nepřicházejí v úvahu. Zatímco je mezi nimi občanská iniciativa, která má velmi čistý program, který nám opravdu poslouží, protože o to jde.

IS: A mají potenciál.

RB: Ano. Takže je tam občanské hnutí, dá se říct. Myslím si, že to je také náhodou další název klubu, který se teď bude angažovat ve volbách, který se myslím také jmenuje „občanské hnutí“. Když vidíte takové programy, tak si říkám: wow! Oni by vlastně měli mít těch 140-150 mandátů.

IS: Těm se vůbec nevěnuje pozornost.

RB: Protože pak získáte skutečné zastoupení nás a pak se opravdu posunete k systému služeb. Systému pro nás všechny. Ale žádný takový není. Proč? Současná moc to nedovolí a manipuluje se vším tak, že se na nejnižší úrovni vlastně vůbec nic nemění.

IS: Prostřednictvím médií se jim vůbec nevěnuje pozornost, v masmédiích, takže lidé ani nevědí o existenci těch stran, o kterých teď mluvíte. To je samozřejmě velmi špatné.

RB: Oni se trochu objeví tu a tam – lokálně. Nemají řekněme prostředky, aby prorazily. Protože pak potřebujete nejenom podporu, potřebujete peníze, potřebujete ty vztahy, abyste prorazili do těch mainstreamových médií.

Ronald Bernard: O obchodování s orgány dětí (část 3/5)

V tomto rozhovoru Ronald odpovídá na mnoho otázek, které dostal poté, co se první dva díly rozhovorů staly virálními s miliony zhlédnutí. Na další zodpovězené otázky se můžete těšit ve čtvrté části. Dále mluví o svědectvích z první ruky, která dostal o odebírání dětských orgánů, o tom, jak mnoho lidí stále vězí v matrixu, a mimo jiné poví něco více o sobě a své minulosti.

↓ **Video s českým dabingem** ↓

↓ **Video v originále s českými titulky** ↓

Přepis třetí části:

IS: Po první části našeho rozhovoru se toho stalo poměrně hodně, stal se virálním, celosvětovým. Mezitím jsme se dočkali španělských titulků, finských, francouzských a Itálie video zveřejnila, je to opravdu neuvěřitelné. Co se s vámi dělo potom?

RB: Ano... Nikdy v životě jsem nic takového nezažil, ani mě nenapadlo, že by se to mohlo stát. Když jsme dělali rozhovor, dělal jsem vlastně něco úplně jiného a možná je dobré to zmínit. Zažil jsem velmi těžký a intenzivní život, až do dnešního dne, který se rozdělil na první život a druhý život, skutečnou smrt... Vlastně jsem se sám pro sebe rozhodl, že poslední dva a půl roku budu něco dělat s traumaty, která jsem utrpěl, a je jich docela dost, protože jsem se zasekl.

IS: Zase...?

RB: Uvázl jsem sám v sobě, ano. Takže jsem měl to štěstí, že jsem přijal odborníka, který se zpracováním traumatu dokázal zabývat, a odtud jsem dělal malé krůčky, které mě nakonec dovedly k tomu, že jsem se podělil s publikem, tak jako jsme to udělali v našich rozhovorech.

IS: Odvážné.

RB: To je hodně zpracování, ale také to má hodně společného s mým novým životem, který běží už nějakých 22 let. Začal jsem žít pozitivně, stal jsem se sociálním podnikatelem a jsem velmi oddaný životu. A viděl jsem, zejména z Nizozemska. Nizozemsko, jak byste možná řekli, je docela provinční země. A kde se často kultura rozšiřuje z nevědomosti, ale zejména ze strachu. A už jsem to viděl na první pohled, protože projevy, na kterých pracuji ve svém životě, se stávají tak velkými, celosvětovými, nesenými lidstvem, že jsem to už cítil.

Pokud se neočistím jak uvnitř, tak i vně sebe... bohužel znám Holanďany a jejich mentalitu až příliš dobře. Když se něco zkrášlí a stane se úspěšným, je třeba to rozbít. Taková je zřejmě v Nizozemsku tradice. V Nizozemsku se chválí jen málo věcí. Ano, když náš fotbalový tým vyhraje mistrovství světa, tak jsme všichni šťastní a je to pozitivní. Ale když jde o zásadní věci, které jsou pro nás dobré, lidé

vás často zlomí. A já jsem si říkal, že když se vnitřně očistím a budu stále silnější díky zpracování traumatu, stejně jako projevy mimo mě, přijde chvíle, kdy Nizozemci projeví svou hnusnou tendenci, „my to zničíme“.

Pak je lepší si úplně vyčistit vlastní štít, vyjasnit si všechno, odkud pocházíte, pak už s tím nemohou nic dělat. Protože koneckonců nejde o mě, ale o projev, protože jakmile se projev uskuteční, začnu něco jiného. Takže takhle jsem začal, zbavit se toho zevnitř, to mi přineslo velkou úlevu. Nesmírně mě to osvobodilo, byl to vlastně takový porod. Také jsem zjistil, že je to velmi intenzivní. Musím říct, že jsem viděl po celém světě, co se stalo. Mezitím jsem se dozvěděl, že rozhovor sledovalo přes 18 milionů lidí. Navíc o druhé části si nejsem jistý, ale z první části, která byla zveřejněna dříve, více než 18 milionů. Druhá část, kdo ví, o něco víc, ale možná stejně.

Nebylo to jen o mně, ale také o současné mocenské struktuře tady na Zemi, o finančním systému, protože lidé o tom potřebují vědět. Ale nečekal jsem, že se to stane, ani jsem v to nedoufal, bylo to spíš něco pro mě a pro to, co vytvářím, protože se zabývám spoustou lidí kolem sebe. Kolem mě se v nějaké manifestaci shromáždilo pět tisíc lidí v pěti různých zemích, nesu za to velkou odpovědnost, protože jsem kdysi založil iniciativu, založil manifestaci. Možná se do toho později můžeme pustit a o co jde, ale myslel jsem si, že se nestane, aby to – kvůli temnému období v mé minulosti – rozbili. Protože důvěru je v Nizozemsku těžké získat, ale snadné ztratit. Vše je založeno na strachu, ale dobře, lidé ani nevědí, o čem mluví.

IS: Odkud se to bere? Mluvíte o tom, že je to něco lidského, nebo jde o vědomé řízení vyšší mocenské struktury, že se dobré věci zničí?

RB: Myslím, že to bylo v první části, a jinak to bylo ve druhé části, ale zmínil jsem se – a zdá se, že je to téměř reklama – o Sionských protokolech. Protokoly sionských mudrců. A stále věřím, že pokud si je lidé přečtou, lépe pochopí, v čem jsou. Přesto jsem dostal komentáře od lidí, kteří je četli a byli ohromeni. Opravdu „páni“, opravdu žijeme v době, co se tam píše, přitom je to už starý dokument. Takže stále více lidí začíná chápat, odkud se berou všechny reakce, i od nás, protože mluvíme o „matrixu“. Jednou o tom natočili film, dokonce z toho vznikla trilogie, tři díly.

Pak si říkám „páni, to je jenom film“, ale jasně ukazuje, v čem většina lidí žije, v jakémsi snu, který není skutečný, a co když jste součástí toho snu... a pak přijdu s takovým příběhem, opravdu se to stalo. Musím říct, pokud vím, tak více než 95/96 %, což je hrubý odhad, je veskrze pozitivních. Jsou neuvěřitelně pozitivní. Víte, že i za vás se lidé modlí, a to po celém světě, že vznikají týmy, které vás podporují, abyste mohli pokračovat ve své práci?

IS: Ano, to je krásné.

RB: Je neuvěřitelné, co se stalo. Na druhou stranu jsme také viděli jed, který k nám přicházel – arzen, biologický pokrm byl reakcí, do které se přidával arzen, aby se rozložil. Většinou je to energetický mechanismus, který někdy působí skrze ně, aniž by o tom věděli, působí na jejich strach, protože když mluvím pravdu, pak se stává reálnou možností, že se svět a realita, ve které žijí, jejich pohodlí, otřeše.

IS: Zhroutí se, ano.

RB: A to je děsivé, protože změna je děsivá. Takže už teď se bojíte a dostanete další obavy. Pak je to daleko snadnější, a to se mi mezitím snažili udělat, zlomit mě a snažili se dokázat, že jsem lhář, blouznivec, a zmínit celou škálu toho, co si dokážete představit, za to, že nepřijímají pravdu, protože mluvím pravdu. To je důvod, proč jsem už více než deset let ženatý se ženou, kvůli tomu. Říkám, co říkám, dělám, co dělám, a to je správné. Protože nemám tolik co skrývat. Skrývám něco o mém

starém životě, o svém prvním životě. To je čistá ochrana pro mě, ale i pro mnoho dalších, ale za posledních 22 let, kdy jsem se vrátil a stal se skutečně tím, kým jsem, se mě můžete zeptat na cokoli.

IS: Ano, protože to je to nejtěžší, co teď vyprávíte, o těch věcech nemůžete mluvit, z ochrany sebe i ostatních.

RB: Ano.

IS: Velmi dobře tomu rozumím, ale spousta lidí to používá jako argument, aby řekli, že jste blouznivec, že není pravda, co říkáte, a že máte zřejmě jiný záměr. Jak se na to díváte vy a co k tomu můžete říci?

RB: Ano, to chápu velmi dobře. Chci říct, že to, na co se ptají, je... Znáám někoho, kdo mi řekl, dejte mi „životopis“. Ano, a já se na to dívám a říkám si – panečku, panečku, jak můžete chtít takovou věc? Za prvé nemám žádný životopis, vždycky jsem byl podnikatel, jak můžu napsat životopis o svém prvním životě? Ta samostatná výdělečná činnost zahrnovala i automobily, textil, řadu dámské módy, dovoz a vývoz, to byly ty nejvyšší vrstvy, opravdu si myslíte, že jsem byl tenkrát svatý?

Dobrý den! Byl jsem jenom vrcholový zločinec, jasný? Jak moc si mám říkat, že jsem byl špatný? Mám si snad říkat, že jsem vrah, což nejsem? Co chtějí, abych řekl? Nemůžu říct nic a je to úplně jednoduché, všechno, co řeknu, tak stáhnou s sebou lidi, kteří jsou ještě naživu. Vlastně jde o to, aby to „skončilo“. A to všechno proto, že potřebuji dokázat, že je to tak, jak to je? Lze se také podívat do celosvětových vyšetřování a svědectví, která již existují, protože nejsem první. Je to mnohem horší, je to nadčasové.

Byl jednou jeden rebel, byl to tesař, dělal tady na zemi zázraky, řekl nám, kdo je, že je synem nejvyššího představeného. Dělal zázraky, a stejně mu nevěřili. „Ne, víte, kdo to byl? Přišel od ďábla, byl to satanista.“ Kolik toho ještě lidé potřebují vědět, aby pochopili, co se tady na zemi děje, kolik? Kolik? A já chápu, o čem mluví. Samozřejmě, že tomu rozumím. Oni nemohou pochopit, o čem mluvím, protože to není součástí jejich života. To není možné. Chci říct, že je to stejné jako s bodem zlomu, na který jste se ptala, což pro mě bylo velmi těžké. Byl jsem pozván. Opravdu si myslíte, že říkají: „Hele, Ronalde, máme večírek, pojď, budeme sekat malé děti“.

IS: Ne, takhle to samozřejmě nefunguje.

RB: Jak můžete takhle uvažovat? Taková cesta je velmi opatrná, zahrnuje dva mé kolegy, kteří vstoupili do vnitřních kruhů, kteří mě pozvali, abych také vstoupil do vnitřního kruhu, protože bych měl získat větší sílu, větší moc. To byl vztah důvěry, který si se mnou dlouhodobě budovali, a mysleli si, že jsem na to připraven. Jak mohli vědět, že to pro mě byl spouštěč. To nebyl záměr. Takže je nesmysl si myslet, že jako v normální sobotní večer, kdy jdou všichni ven, jsem skončil v masakru s dětmi. To jsou jen představy, které si lidé vytvářejí, zatímco pro mě už ta pozvánka, pravda o tom, způsobila šok, který jsem nezvládl. A to mluvíme čistě o vnitřním kruhu, o náboženství, které je zvrácené.

A všichni z toho cítíme šok. Ale pak mám ještě jeden příklad. Také o dětech. Protože jestli to musíme všechno hodit ven... protože lidé zůstávají tam, kde jsou, tak to je ten problém! Dobří lidé. Nejsou to špatní lidé, těch je jen pár, špatní lidé si dělají své, ale jsou to dobří lidé, celosvětově, kteří nic nedělají. Už hodně dlouho, a já se na ně trochu zlobím.

IS: Právem.

RB: Protože když jsem byl v mládí, mezi 15-20 lety, přes rodinu, v první linii, jsem slyšel vyprávění zdravotních sester, které byly vyslány do Indie na misi na rozvojovou pomoc. Ti lidé... Snažím se

ovládat... Ti lidé byli po čtyřech nebo pěti letech vyhořelí, úplně traumatizovaní, zdravotní sestry, zpátky v Nizozemsku. Nikdo se to nesměl dozvědět. Ale o co šlo? Zase děti. Pokaždé – děti! Obchod s orgány! My si prostě myslíme, že je normální, když se zachrání dítě, ale odkud se ty orgány berou?

A ty děti jsou ve chvíli, kdy jim orgány odeberou, ještě naživu. Ty sestry už to nezvládaly. Indie. Nejsem si jistý, jestli se to děje i teď. Světe, vstaň! Jděte a zjistěte to! Obchod s orgány! Děti! O tom nikdo nemluví. Nikdo nepodniká žádné kroky. Ti satanisté – ať jdou do prdele! To je jen ubohá malá skupinka. Obchodování s orgány po celém světě. Bůh Mamon. Kolik sraček ze mě ještě potřebujete dostat? Teď slyším příběhy, včetně soudních procesů, v Anglii o znásilňování mladých dívek v masovém měřítku a viníci jsou osvobozeni. Nechráníme své vlastní děti. Co je tohle za zvrácený svět? To je naše budoucnost.

A mohu dosvědčit – začněte s poškozováním malých dětí od útlého věku a váš svět se stane ještě zvrácenějším. Je to povolení ke třetí světové válce a totálnímu zničení lidstva, pokud budeme pokračovat v tom, co děláme nyní, s naší mládeží, s našimi dětmi. A pak se říká, že jsem lhář? Blouznivec? Rozhlédněte se kolem sebe, probudte se! Nepotřebujete mě, nepotřebujete mě. Vůbec ne. Možná jsem tak daleko, konečně ve svém životě, po všech těch terapiích a zpracování, že se postavím za děti. Protože mi na nich záleží. Velmi.

IS: A vy sám jste byl také dítě...

RB: Ano.

IS: Víte, jaké to je.

RB: Ano. Dva roky mě úplně vyčerpávali. Tenkrát jsem měl problém s tátou, pak jsem byl prostřednictvím Úřadu pro ochranu dětí umístěn do chráněného bydlení, aby mě ochránili, pak jsem na dva roky dostal takzvané milující pečovatele... ani jsem nevěděl, co to je, sex. Ani jsem to nevěděl... Dva dlouhé roky. Pak člověk volá po tatínkovi a mamince, zatímco vlastně vychází z pekla, ale raději peklo než tohle. Vím, co se v tomhle zvráceném světě děje, sám jsem to prožil.

Řekněte mi, že jsem lhář, běžte se podívat do zrcadla. Kdo tady lže? Vy! Jste to vy! Nechcete vidět svět takový, jaký je. Slíbil jsem, že dnes budu ovládat své emoce, že to bude pěkně monotónní, jak to má být, ale nejde to. Jsem takový, jaký jsem. A jsem tak oddaný životu, že je to moje poslání. To se stalo mým posláním, mým životním úkolem. Dobré řízení celého života, to je moje poslání. Pro děti.

IS: A vy jste potřeboval ten spouštěč.

RB: Ano.

IS: Proto jste tady.

RB: Se všemi těmi lidmi nemám nic společného. Rozumím jim. Ale požádám vás – podívejte se prosím do svého nitra. Proč to ve vás vyvolává ty silné emoce, když mě vidíte a slyšíte? A co se při tom všem, co vám říkám, děje ve vašem nitru? Čeho se to dotýká? Proč přicházíte v obraně, proč popíráte? Proč to potřebujete ze své mysli, abyste mě spálili? Protože o tom teď mluvíme, malá část to považovala za nutné. Masa ne, ale malá část to považuje za nutné.

Co to je? Co je to ve vás, že to potřebujete udělat? Podívejte se na to, buďte k sobě upřímní. Jaká je vaše agenda? Opravdu chcete, aby lidstvo žilo navždy v dualitě? Nebo chcete, abychom se sjednotili? Protože to je možné. Už na tom pracuji. Je to stále větší a větší. Je to jako virus, který nemohou zničit. Je to virus bezpodmínečné lásky. To je to, co šíříme.

IS: Ve kterém nemusíte dokazovat, kdo jste, ale prostě jen být sám sebou.

RB: Jsem, kdo jsem, a pro zajímavost jsem vám ukázal svůj pas, takže si ho můžete prohlédnout – dokonce můžete zajít na speciální služby, abyste si ověřila, zda není falešný. Ale nazdar! Jsem prostě tady a stojím...

IS: Právě jste řekl, že nemáte žádný životopis, ani z minulosti, jasně jste řekl, proč tomu tak je a jak to je, ale přesto se objevila řada otázek, zejména po prvním rozhovoru. Otázky jsme dostali například – kdy Ronald pracoval na burze, protože to nikde není k nalezení?

RB: Ne, o celém mém prvním životě toho moc nenajdete. Vlastně ani o mém druhém životě. Nejsem typ člověka, který by byl na internetu aktivní stejně jako celé stádo, většina lidí si dává pozor na své soukromí, ale mezitím vidím, že na internetu sdílejí doslova všechno. Úroveň, na které jsem hrál, a odkud pocházím, pokud byste chtěli tyto kruhy prozkoumat, vlastně nic nenajdete. Na internetu neexistujeme. Nakonec jsme pro zábavu, protože jsem se věnoval manifestaci a bylo potřeba, aby to bylo na internetu k nalezení, spolu s partnerkou založili v roce 2008 Rodinu „Blij“.

A vtipné na tom bylo... myšlenka, která za tím stála, byla – když se stanete jednou rodinou, jako malé firmy, podnikatelé, jednotlivci, spojíte se v jednu rodinu, pak můžete pořádat manifestace, jako jsem to dělal já v sociální společnosti navzájem, od sebe, pro sebe a skrze sebe. Pokud se stanete členem rodiny (Blij), to byla naše myšlenka, pak jste dostali možnost přidat adoptivní jméno „Blij“ za své vlastní jméno. Tak jsem se stal členem a se mnou mnoho dalších, protože je můžete najít na internetu. Měli možnost, když chtěli, třeba jako u mě – Ronald Bernard – tak se z toho stal Ronald B. Blij.

Takže proto jsem si vytvořil účet s pseudonymem pro sociální sítě, jako je Facebook a LinkedIn, abych měl účet, abych mohl hostovat důležité manifestace, jako jsou nové organizace, protože bez soukromého účtu to nesmíte dělat. Takže jsem, až na velmi malý a ztracený článek z jiného projektu, nebyl na internetu k nalezení. Moje žena není na internetu téměř k nalezení a v mém okolí je mnoho lidí, kteří nejsou na internetu k nalezení, protože necítíme potřebu sdílet své soukromí a celý svůj soukromý život na internetu. Je to naše právo. Takže toho o nás moc k nalezení není. Na druhou stranu, to je ta legrační část, když vidíte ty masy na internetu, někdo se přihlásí nebo co, přes Facebook nebo já nevím co... ke svým dětem, dávají tam datum narození, co dělají den co den, jméno dítěte, kdy se narodilo, všechno víte od lidí přes internet. To je na nich.

IS: Ve veřejném vlastnictví.

RB: Cože?

IS: Vlastní nás vládá.

RB: Ano, ale jsme velmi ochotní spolupracovat, že?

IS: Ano.

RB: Chci říct, že všichni mluví o svém soukromí, ale všechno dávají na veřejnost, ale my taková nejsme a neděláme to. Takže na internetu toho o nás moc nenajdete. Ale zpět k životopisu, protože to je v Nizozemsku docela aktuální téma, alespoň v některých konkrétních kruzích. Rád bych zopakoval, že jsem si s nějakým člověkem dopisoval, uvedl jsem, že životopis nemám, protože jsem celý život podnikal, nikdy jsem se nepotřeboval hlásit.

Druhá věc, kterou jsem naznačil, je, že nikdy nebudu psát životopis o svém prvním životě, to nemá vůbec smysl, protože všechno, co bych měl napsat, jsou indicie o hlubších vrstvách. Protože všechno,

co jsem dělal – oficiální firmy-, mělo taky nějaký podklad. V těch hlubších vrstvách se odehrávala spousta věcí, které nemohly obstát na denním světle. Do finančního světa jsem se nedostal jen tak náhodou. Možná jsem to v první části rozhovoru dostatečně nerozvedl, ale místo na burze jste nedostal jen tak automaticky.

Není to tak, že „aha, máme místo na prodej“, to je dost naivní takhle uvažovat. Takže abychom se tomu vyhnuli z toho období – protože mluvíme o období od roku 1982, musím sáhnout do hloubky, 1982 až do konce roku 1994. Takže mluvíme o 12 letech, kdy jsem byl velmi vytížený a aktivní, ve všech svých podobách jako podnikatel, s hlubšími vrstvami, které neobstály na denním světle. Je v tom zahrnuto mnoho zájmů mnoha lidí. Nikdy je nezveřejním. Ostatně ani já nemohu... například lidi, kteří mě mučili. Opravdu si myslíte, že mohu zatelefonovat – to je také nemožné – protože všichni potřebujeme svědky... Opravdu si myslíte, že řeknou „ano, je to tak, udělal jsem mu to a to“? A opravdu si myslíte, že lidé, kteří se mnou obchodovali, aby zničili jiné země, řeknou „ano, samozřejmě, to jsme udělali, to jsme udělali rádi“?

IS: Ne, takhle to nefunguje.

RB: V mých kruzích není nikdo, kdo by měl pocit nebo potřebu, pokud vůbec ještě žije, o tom svědčit. Můžu vám říct ještě něco, když jsem se zhroutil, znovu ožil, ta plačící matka.... Potom jsem byl víc než rok na několika soukromých klinikách, abych se zotavil. Museli se vypořádat s profesní přísahou, s přísahou mlčenlivosti. Nakonec, když viděli moje vnitřní zranění, prostě všechno, co bylo špatně, začali se zajímat, co se stalo. Pak... ano, stále je to těžká část... Musíte to zažít na vlastní kůži, abyste to věděli. Je to trochu stejné, jako když dnes žijete v Sýrii a polovina vaší rodiny je rozstřílená na kusy, vážně trpíte. Zpracování traumatu trvá dlouho. Ale... není to skutečné, že? Ti lidé jsou parchanti.

Ale dobře, myslím, že to jsou opravdu parchanti. Ale já vím, útěchou je, že vše se jednou vrátí. Vše se vrátí. Protože já nemám výčitky svědomí, já si myslím, že to jsou prostě parchanti, a já to velmi dobře chápu, oni musí vnitřně naslouchat, protože je co léčit. Ale pokud jde o uzdravení, lékaři se mě ptali, co se mi stalo. Pak jsem jim řekl pravdu, stejně jako teď.

Víte, co udělali? Zavolali všechny možné odborníky – psychiatry, psychology. Všichni se mi museli podívat do hlavy, protože „to přece nemůže být pravda“. „Popisujete film,“ blouznivec, že ano. A pak nakonec, protože stanovili spoustu diagnóz, mi to vlastně přišlo humorné. Říkal jsem si, sakra, všichni jsou to chytrí a inteligentní vědci, profesori, ti všichni stanovují diagnózy, zatímco já jen mluvím pravdu, ale nikdo mi nevěří. Pak jsem dal svolení několika blízkým, z mého nejužšího okruhu, důvěrným vztahům, dal jsem svolení k rozhovoru s nimi. O několik týdnů později do místnosti vstoupily bílé pláště se svými složkami a omámeně říkaly – „Je nám líto, Ronalde... nemůžeme vám pomoci... vaše trauma je příliš vážné... nemůžeme vám pomoci“. Konečně mi někdo uvěřil. Lidé neznají svět, odkud pocházím. Většina z nich to neví.

IS: Ne, je jich relativně málo.

RB: Ano. V poměru k matrixu, ve kterém všichni žijí. Je to trochu jako v tom filmu, tam také nebylo tolik těch, kteří žili venku. Ale žili ve skutečnosti.

IS: Čaroděj ze země Oz a jeho malí přátelé, za oponou.

RB: Ano, omlouvám se, nemohu odhalit všechno. Neberu v úvahu jen sebe. Děti jsou pro mě velmi důležité, protože jsem také dostával komentáře typu - „ano, měl jste se obrátit na vládu“. Měli byste vědět, jak jsem si s vládou toho hodně prošel. Vláda nám vůbec neslouží. A co jsem měl říct? Že mě pozvali? Kvůli čemu? Kde jsou důkazy? Kdo by mi hned věřil, když ostatní mi nevěří?

IS: Teď už nejsou žádné komentáře, všude to skončilo, i u úřadů.

RB: Je to dost vážné, protože ty věci, o kterých mluvím, se staly už dávno, ale když vidím, co se děje – no, nechci říkat na denní bázi – ale stále je velmi často ve zprávách, co se děje s malými dětmi, nejde jen o dětské oběti nebo zneužívání dětí, obchod s dárce, obchod s orgány, jde o mnohem víc. Jde o mnohem víc. Jen na následky hladu a žízně umírá denně sedmnáct tisíc dětí. Jsme snad všichni z betonu? Co je s tímto světem špatně? Jsem ze srdce velmi znepokojen – to je moje vnitřní pohnutka, a to je to, co se stane. Protože si všímám, a to je na tom to krásné, že se k tomu staví stále více lidí. A stále více chápou, že „my jsme ta změna“!

Ronald Bernard: My jsme ta změna (část 4/5)

Ronald Bernard v této čtvrté části série rozhovorů odpovídá na další otázky, přibližuje svou minulost a své duchovní názory. Mezi dalšími tématy, o kterých se mluví, je: jak většina ošklivých věcí, které se dějí na této zemi, pochází z Nizozemska, jak to můžeme zvrátit a jak všechno zlo existuje pouze skrze nás – protože jsme to dovolili.

↓ **Video s českým dabingem** ↓

↓ **Video v originále s českými titulky** ↓

Přepis 4. části:

RB: Moje žena se mě zeptala: „Pokud chceš opravdu změnit svět, co musíš změnit?“. Odpověděl jsem: „bankovní systém. Finanční peněžní systém.“ O tom jsme obšírně hovořili ve druhé části. Již jsem ukázal, jak tyto mechanismy v podstatě fungují. To může každý kritizovat, ale pak si to musí sám dobře prozkoumat, protože to najdete na webových stránkách centrálních bank a BIS atd. Proč? Pravda je předložena před vámi, pro každého. Lidé se musí rozhodnout, opravdu je to potřeba. Žádná volba také znamená volbu.

To je doba, ve které se nyní nacházíme. Naše svobodná vůle je respektována, je opět posvěcena. Dvě stopy se nyní začínají objevovat v poli, a bude třeba si vybrat, Matrix skutečně sehraje svou roli. Postavíme se na vlastní nohy, budeme věci opět rozvíjet sami? Protože to, o čem mluvíme, pokud jde o volby, dáváme svůj hlas pryč. Dáváme své právo jiným, aby rozhodovali za nás. Dokud budeme udržovat tento druh mechanismů, a to celosvětově, pak také děláme volbu, nebo ne? Volíme si jejich program. To je otrocký program.

IS: Tím, že se k němu připojíme, nereagujeme a nepostavíme se proti němu.

RB: Ano, tak to jsem řekl své ženě ve Francii: je to bankovní systém, peněžní finanční systém. A ona mi na to odpověděla: „No, tak odtamtud jsi přišel“. Já na to: „Ale hele, já jsem si slíbil, že už se tam nikdy nevrátím.“ A ona mi řekla: „No. Když jsi ten slib dal sobě, tak snad bys ho mohl pro jednu porušit?“ Když něco řeknu nebo slíbím, tak svůj slib vždycky dodržím. Takže to pro mě bylo velmi těžké. Ale přesto jsem to udělal, takže jsem alespoň jednou v životě porušil slib, a to sám sobě, abych znovu zmapoval ten mechanismus, peněžní systém, bankovní systém. Ten model a proměnit ho v nástroj, který se dá snadno nabídnout. Na celém světě se teď vyvíjejí nejrůznější nástroje, které se

nabízejí lidem. Také co se týče energetiky, zdravotnictví, finančního systému; po celém světě se objevují projevy. To vše je nám předkládáno, abychom dělali věci jinak.

IS: Protože jste stále v kontaktu s lidmi z bankovního sektoru. Ale jak reagují na příběh, který nám vyprávíte?

RB: No, velmi pozitivně.

IS: Vážně?

RB: Ano. Protože zpočátku... dostalo se mi velké podpory od lidí, kteří stále slouží v tomto světě, ve „starém“ světě. „Páni, ty máš odvalu vyprávět lidem o věcech, které děláme“. To byl jeden z nich. Taky je to chytlo, víte. Ti lidé se chtějí dostat ven. Není tolik bankéřů, kteří jsou nezávislí. Ti jsou podplacení, ti vědí všechno. Ale většina lidí je – jako každý – uvízlá s hypotékou, s rodinou, hluboce zadlužená, podle toho, jakou mají pozici. Není to všechno černobílé. Nejsou to oni a my, musíme se také trochu zbavit toho dualismu. Takže tito lidé se uvnitř chechtají a opravdu doufají, že se lidé postaví a zvolí jinak, „abychom konečně mohli udělat něco dobrého“. Prosím, nečekejte, že každý bankéř je hrdina, který obětuje vše tím, že řekne, co se v jeho světě děje.

IS: Takže tím myslíte, že by to chtěli říct, ale netroufají si a čekají, až získají podporu obyvatelstva?

RB: Ano. Protože jsou, až do dneška.... vlastně nemají zájem, říct... o čem mluví průměrný člověk. Ne, potřebujete podporu veřejnosti. Nemůžete čekat, že každý bude hrdina. Takže ano, dokud se lidé nerozhodnou jinak, nepostaví se, zůstane vše při starém. Takže to je jedna věc. Byl jsem na schůzce s jedním bývalým špičkovým bankéřem. A ten člověk dostal na mobil zprávu od kolegy, který je stále v oboru. Řekl: „No, co myslíš, že se právě stalo? Jeden z našich bývalých kolegů vypráví o ‚bla bla bla‘ atd. A on to vidí a říká: ‚Ronalde, podívej, co mi právě přišlo od bývalého kolegy z vedení‘.

A on na to: „Napišu mu: Ano, je to tak, protože právě teď sedí vedle mě“. Lidé, kteří vyšli z tohoto světa, možná vás to překvapí, ale lidé, kteří mají odvalu utéct, už nežijí snadný život. I oni potřebují podporu. A úkryt. Kdybychom k nim všichni přistoupili vyzbrojeni sekerou a řekli: „Ty jsi bankéř...“ Protože jsou lidé, jsou děti bankéřů, které raději při přednášce ve škole řeknou, že jejich otec je tanečník u tyče v gay baru, místo aby řekli, že jejich otec je bankéř.

IS: Ano, o tom jsem také slyšela.

RB: Takže pro spoustu lidí je velmi těžké se z toho dostat. Když lidé přemýšlejí tak černobíle o všem, co existuje... pak se osvobodí jen pár lidí, většinou k tomu dojde díky krizi, a co vidíme, je spousta bankéřů, kteří se osvobodí díky sebevraždě. To je také způsob, jak se dostat ven.

IS: Ano, létají z bankovních budov bez křídel...

RB: Ano, vždycky to souvisí s takzvanými „nehodami“, ale pro spoustu lidí je to velmi intenzivní. Vlastně mohu říci, že v nejvyšších vrstvách, vlastně ve všech vrstvách, mnoho lidí čeká na průlom, na podporu ze strany obyvatelstva, ale to se tolik neděje. Většina lidí raději zůstává za svými klávesnicemi a svým „životem“, o kterém jsem mluvil; svým pivem, svým vínem, čímkoli...

IS: Ale to je také záměrně naprogramováno, jak jste již řekl, masovou psychologií, manipulací, propagandou...

RB: Ano, ale to vás neosvobozuje, že?

IS: Ne, to je pravda.

RB: To vás neomlouvá, protože stále máte vnitřní pocity.

IS: Ano, ale...

RB: Nejsme roboti.

IS: Ne, ale osobně si myslím, že pokud trávíte hodně času za televizí, „před televizí“, lépe řečeno, pak se zdá, že vás to smete, nebo jste naprogramováni, což vás činí bezmocnějšími tím, že ztrácíte kontakt nebo intuici.

RB: Ano, lidé často zažívají velkou bezmoc. Ukazují nám obraz Sýrie a už jsme mluvili o věcech, které za tím vším stojí.

IS: Ano.

RB: Víte co, někdy opravdu nevím, co je třeba tady na zemi udělat, aby se lidé pohnuli, protože stále sedí na svých židlích. A nemám na mysli nějakou násilnou vzpouru. Ne, mluvím o navázání spojení. Sjednotit se. Podívat se, kdo skutečně jsme, to je vlastně to jediné, na čem záleží. Jednota v rozmanitosti. Nejsem si jistý, jestli jsem o tom mluvil už dříve, ale metafora, která se za tím skrývá, zní: Podívejte se na své tělo. Zmínil jsem se o tom už dříve? O malých buňkách v našem těle?

IS: Ne.

RB: Naše tělo se skládá z malých buněk, samozřejmě má hlubší vrstvy, ale tohle se týká malých buněk. A každá buňka je jedinečná a má svou vlastní funkci a úlohu. A spolupracuje se všemi ostatními malými buňkami. A tím tvoří celý organismus. Celé tělo. A my, tady na Zemi – lidstvo – každá lidská bytost je jedinečnou malou buňkou. A pokud má fungovat jako tělo, získáme větší projev těla. Protože každý má své jedinečné schopnosti, své jedinečné nadání. To jsou většinou věci, které vás činí šťastnými. Ale pak si můžete říct: „Ale když to budu dělat, tak už nemám žádný příjem...“

Ano, ale počkejte... jsme celek, což není utopie, my „JSME“ celek, ale jen věříme v iluzi, že jsme ale jen věříme v iluzi, že nejsme celek, protože jsme uvízli v dualistickém programu. Ale když k tomu získáme odvahu, jako jsem to vždycky dělal v malém měřítku s – například – tisícovkou mužů na bytovém projektu, pak už vidíte, jak se ten celek objevuje. Protože všichni máme stejné ambice, stejné cíle a každý využívá své talenty. A pak to vypadá jako jedno tělo, které se dokonale doplňuje, a společně vybudujete ty nejnemožnější věci. Alespoň taková byla jejich myšlenka. A o to jde...

IS: Ano. A to vědomí je potřeba.

RB: Ano.

IS: A proto je dobře, že se o tento příběh dělíte.

RB: Ano, někdo to jednou bude muset udělat, víte. A ano, opravdu jsem nevěděl, kam mě to zavede. Opravdu jsem to nevěděl. Což se týká všeho, od těhotenství, dítěte, které se má narodit, budoucnosti. Když jsme se rozhodli rozhodovat o věcech společně, s rodinou, neměli jsme tušení o věcech, které přijdou. Kdybychom to věděli, tak jsme to opravdu takřikajíc nedělali, protože... ježíšmarjá! Tohle je ta nejtěžší cesta vůbec. Ale my jsme ochotni do toho jít. Konečně chceme... protože láska k dětem se nesmírně rozšíří, chceme se konečně postavit tváří v tvář každému dítěti na Zemi, abychom mohli říct: „Milé dítě, udělali jsme všechno, opravdu všechno, aby tvá budoucnost, tvůj svět byl lepší.“ Protože když to neuděláme, tak už později nebudeš chtít žít. A přesto se ptám každého otce a každé matky a každého, kdo miluje dítě:

„Jak moc své dítě opravdu milujete? Jak moc své dítě skutečně milujete? Jak moc své dítě skutečně milujete?“. „Vnímejte pocity“, žádné „přemýšlení“. Přemýšlení ničí víc, než byste chtěli. Vnímejte, jak moc své dítě skutečně milujete. Ze všech ostatních dětí, možná jste dědeček, možná jste strýc, teta. Na tom nezáleží, každý má k dětem nějaký vztah. Jsou naši budoucností. Jaký odkaz jim dáváme? Na základě současného upírského systému ničíme Zemi, už ani nemáme Zemi, na které bychom mohli žít. Mysleli jste si, že všechny ty otravy nemají žádný dopad? Nemyslíte si, že když se nerozhodneme, bude třetí světová válka pěkný výlet? Protože to je cíl, na který míří, když nikdo neřeší, že jednou bude třetí světová válka. A to není žádné vyvolávání strachu.

Stačí se rozhlédnout po světě a zjistit, co se děje. Oni ty jaderné zbraně neodložili jen tak, jako umělecké dílo nebo co, všechno, co lidstvo vytvořilo, zatím použili. Doufejme, že se to nestane. Že se lidé rozhodnou jinak. Pokud budou muset, tak je použijí, protože pak jsme si vybrali. Po druhé světové válce jsme to také věděli. Po druhé světové válce jsme to věděli všichni najednou: Válka už nebude! Ne, přijali jsme všeobecnou deklaraci lidských práv. Ano, šli jsme za ní. Každý člověk na zemi; už žádný hlad, oblečení, práce, střecha nad hlavou, páni, všichni jsme byli najednou tak pozitivní. Netrvalo dlouho a bylo to pryč. A od druhé světové války do dneška jsme měli víc válek a víc obětí než za celou druhou světovou válku. Copak jsme se něco naučili? Opravdu jsme přišli k srdci? Opravdu pocítíme, o co jde?

Stali jsme se skutečně lidmi? Opravdu jsme se postavili na nohy, opravdu jsme začali milovat své děti? Vidím toho málo. Svým dětem nabízíme harampádí. Šmejdi. Celé jejich mládí je zkažené. Vytváříme zombie, které ani nevycházejí zpoza obrazovky. Přistupte k vlaku, 80 nebo 90 % lidí je soustředěno jen na svou obrazovku. Je tohle svět, který chceme? Vše je založeno na svobodné vůli. Takže je to potřeba, je to potřeba.

Jsem moc rád, že se k tomu odhodláváte. Jste opravdu zlatá. Doufám, že si to lidé také uvědomí. Že si uvědomí, že jste všechno dělala zadarmo. A že nemáte žádný příjem. Když to poslouchá 16 nebo 18 milionů lidí po celém světě, nebylo by od věci vám symbolicky ze srdce věnovat třeba 1 dolar nebo 1 euro nebo cokoliv jiného? Abyste si vůbec mohla vybudovat normální život, nebo abyste mohla investovat do svých týmů? Abyste mohla vytvořit scénu pro celý svět? Pro všechny ty lidi, kteří také chtějí být slyšet? Protože od toho prvního rozhovoru jsem dostal svědectví, také od zubaře, který se stal biologickým zubařem, celý farmaceutický průmysl se o něj opřel, byl finančně zlomen, jeho život byl ohrožen, stále bojuje o svou existenci. Možná i on chce promluvit nahlas.

IS: Je velmi vítán.

RB: Ano, a tak... Potkal jsem jednu ženu, která dnes vede terapeutickou ordinaci pro topmanažerky. Top manažerky, ženy... opravdu nechtějte vědět, čím si prošly během svého života od dětství, co se týče zneužívání a týrání. To je důvod, proč jsou na vrcholu, dokážou všechno vypnout. Stejně jako někdy já. Už se mi to tak často nedaří, protože... a už jsem zase u toho... Ale tím, že se ženy chovají velmi tvrdě, se dostanou na vrchol. Dostal jsem několik svědectví od ženy, která byla do 13 let zneužívána v satanistických kruzích. Je tam tolik utrpení, tolik smutku.

V Nizozemsku je tolik smutku. Je to neuvěřitelné, ale ano... jste v největší černé díře ve vesmíru. Nejsem si jistý, jestli si to uvědomujete. Nizozemsko je nejtemnější díra na Zemi. Téměř všechny sračky pocházejí z této země. Takže naším úkolem je to z Nizozemska odvrátit. Pokud mohu věřit svědectvím „Dalajlámy“, ať už se jmenuje jakkoli, moji přátelé byli dvakrát na tomto kongresu, protože navštívil Nizozemsko. „Dalajláma“ nebo jak se jmenuje, pro mě je to vždycky těžké vyslovit... A on řekl: „přechod, velké změny na zemi, ty se vynoří z Nizozemska a rozšíří se po celém světě.“

IS: O tom jsem přesvědčena.

RB: Tenkrát jsem se hodně smál, říkal jsem si: Co to ten člověk blábolí? Ale začíná být jasné, že ten člověk měl předvídavost. Tady se to musí vyřešit. Tady ty sračky začaly a tady skončí a odtud vzejdou dobré věci.

IS: Hnutí „Holandská vize“...

RB: Ano, zařídte to, hnutí „Holandská vize“. Ano, rozhodně, udělejte to! Protože je to tak zoufale potřeba. My jsme zodpovědní za otroctví, že? Založili jsme kokainový průmysl. Co si myslíte o ropných společnostech?

IS: Skupina Bilderberg.

RB: Nigerijská delta, totálně zničená, včetně lidí. Naše ropné společnosti. Můžeme... tisíckrát obrátit černé stránky, a pořád nevidíme jedinou prázdnou stránku, Naše VOC, Indonésie, kolik potřebujete, to je strašné. Jsme mistři ve vytváření inovací, ale použili jsme je trochu špatným způsobem.

IS: Jedna z otázek, které si lidé kladou, zní: „Proč je stále naživu? To by totiž znamenalo, že je chráněn „světem“, o kterém mluví, a ano, to trochu zavání „řízenou opozicí“. Co s tím?

RB: Ano, dostal jsem stejnou otázku. Ne, protože je to velmi srozumitelné ze světa, který známe. Tedy ,když uděláte něco proti určitým mocným vládcům, neváhají a zemi napadnou, že? Většinou jde o měnové záležitosti, jako třeba u Kaddáfího, který měl v jednu chvíli zlatý dinár a řadu věcí, a pak napadli jeho zemi a Kaddáfího zabili. Takže neváhají zabít lidi. Takže této otázce velmi dobře rozumím, protože svět, ze kterého pocházím, je velmi tvrdý.

Ale podepsal jsem smlouvu, myslím, že jsem vám o tom řekl v první části, a ta je doživotní. A to, o čem jsem krátce mluvil, je období, ve kterém jsem začal odmítat dělat věci, že jsem začal špatně fungovat a že mě vzali. Řekla jste mi: „Možná vás vybavili programy.“ Ne, o to nejde, ale to, co jsem tehdy zažil z léčby a mučení, mělo sloužit jako excitace, aby zajistili moje mlčení do konce života. To byla jedna věc, která byla opravdu zřejmá. „Nemyslete si, že vám to projde, v žádném případě“. A to, co mi dávali jasně najevo, protože kdyby šlo jen o mě, tak bych to přešel, ale to, co mi dávali jasně najevo během té ,léčby‘, a to je pro kohokoli těžko představitelné, ale jakmile se do toho jednou zapojíte, tak opravdu pochopíte, o čem mluví, netýká se to jenom mě, ale souvisí to i s vašimi pokrevními liniemi.

Takže se to týkalo i vaší ženy, vašich dětí... každý může mít nehodu nebo cokoli jiného. To už bylo mnohem víc „těžkého dělostřelectva“, co přinesli. Jediné, co jsem jim přednesl, protože... je šílené to říkat, ale přes všechna ta mučení v tom byla i jakási ,dohoda‘. Dokázal jsem říct, že jsem si také vytvořil spis s citlivými informacemi. Protože ani já nejsem hloupý, věděl jsem, na jaké úrovni hraju.

IS: Takže vaše životní pojištění...

RB: Ano. Ano, i to přispělo k těm pochybným obchodům. Nerozešli jsme se jako přátelé, to se nedá takhle říct. Úplně mě zkazili... No, a konečnou tečku udělalo moje tělo samo, zemřel jsem. Ale bylo toho víc. Firmy, které jsem vedl, byly v oboru staveb na moři. Byla to jedna ze specialit, jak to takhle dělat. Taky mě donutili – protože jaké jsem měl stejně možnosti – je vzdát se svého podnikání a svého majetku, oficiálního podnikání, toho, co jsem vybudoval. Takže všechno, co jsem vybudoval, takřkajíc jejich prostřednictvím, směřovalo rovnou... no, prostě vrátit klíče.

Takže v tomto smyslu také nebylo cesty ven. To všechno se stalo v tom období. Nakonec jsem byl propuštěn. Pořád jsem měl plné ruce práce s postupným vyřazováním. Zkolaboval jsem, byl jsem hospitalizován a od té chvíle jsem zmizel. A zmizel jsem na dlouhou dobu. I to musím říct. Nezůstával jsem jen na nějakých klinikách, velmi dlouho jsem se držel pod pokličkou. Moje žena, která se brzy

poté stala mou bývalou manželkou, se skrývala s dětmi, také utekla. Všichni jsme se dlouho skrývali. Všichni z úzkosti, všichni ze strachu z věcí, které by se nám mohly stát.

Protože tak či onak jsem možná vykoupil svůj vlastní život, ale nevěříte, že je to skutečné. Takže poté, co jsem byl propuštěn z klinik a fyzicky jsem byl takřkajíc „v pořádku“, jsem se do systému už nevrátil. Začal jsem žít život mimo systém. Takže jsem nebyl v kontaktu se svými blízkými, to trvalo jedenáct let. Všichni si myslí, že to je všechno tak jednoduché, co říkám, jedenáct let jsem měl.... a pak řeknou „jo, ale ten hajzl si to zaslouží, samozřejmě!“ Ano, dostal jsem zpátky všechno, co jsem investoval do negativity. Můžu vás ujistit, že je daleko horší žít s vědomím, že máte děti stále mimo dosah, že nevíte, jestli ještě žijí, jak se jim daří, to je daleko horší, než když víte, že vaše dítě je mrtvé.

To je také dost hrozné, ale tohle je mnohem horší. Takže pro všechny lidi, kteří postrádají své dítě, vím, jaké to je. To je to nejhorší, co se může stát. Takhle, bez bankovních účtů nebo dokonce bez něčeho legálního, jsem žil dlouho. V té době jsem odjel do zahraničí. Až o mnoho let později, protože to bylo v roce... 2002, 2003, že jsem pro sebe a svou rodinu, všichni byli jako... opravdu všichni dodržují dohody... byl konec. Pak jsem se pomalu vracel a dostával jsem se víc a víc do obrazu. Takže ano, na jedné straně jsem měl štěstí, na druhé straně; zemřel jsem, ale přežil jsem. Na to všechno nemám úplnou odpověď. Byla to prozřetelnost. Slyšel jsem něco o „vyšších silách“, jestli jsem... Co jsem byl například já?

IS: Únos, ptala jsem se, nebo... „řízená opozice“.

RB: Ach ano, řízená opozice. To, co mohu vysvětlit všem na Zemi, je, že jsem svobodný člověk. Samozřejmě, že jsem podnikatel po celý svůj život, to je pocit, který mám stále u sebe, ale opravdu to mohu tvrdit. Také jsem řekl, že jsem dospěl k víře, chtěl bych říct, že nejsem členem žádného náboženského hnutí, nepatřím k žádné organizaci, kromě organizace, které jsem nyní součástí. Nesmím dělat reklamu, ale jsem součástí nadace United People. To je jediná věc, ke které se hlásím, se kterou jsem spojen. To souvisí s tímto projevem, o kterém jsem mluvil v dřívější fázi.

Ale co se týče ostatního, jsem zcela nezávislý. Svobodný. Ano? A pokud jde o to, co přesahuje pozemské věci, odvolávám se na věčné. Jsem svobodný navždy. A pro lidi, kteří... muslimský svět respektuje nebo uznává Svatou knihu, nejen Korán, ale i Starý zákon, Tóru a Nový zákon, to muslimové plně uznávají. A odvolávám se na Jana 3:16. Jan 3:16 je pro mě posvátný a věřím v něj, takže jsem vykoupen. I

S: Což znamená...?

RB: To je článek o stvořiteli nebe a země, který uvádí, že jeho prvorozený syn, v překladech se říká, že je to jeho jediný synem, ale to je nesmysl, je to prvorozený syn, který je obětován za celé lidstvo, takže jsou všichni svobodní. To je volný překlad, který se skuteční puristé budou snažit rozbít, ale pro mě to znamená tohle. Vše se stalo průlomem, vše je vykoupeno, vše negativní je pryč. Proč? Kvůli průlom. A to je to, co jsem již vysvětlil v první části. V okamžiku, kdy se my - lidé - postavíme jako projev světla, všechno zmizí.

Protože každá negativita, která na Zemi zůstává, prochází skrze nás: my jsme kanál. Takže lidé, kteří dovolí, aby skrze ně proudila negativita, už nebudou mocní, dojde k průlom, získají svůj „status“, své ambice, peníze, kariéru, cokoli... Budou koupení. Jejich duše je ovládnuta. Ve chvíli, kdy se někdo rozhodne „tohle už nechci“, je to pryč. To jsem měl na mysli, když jsem řekl, že „pokud se postavíme s masou, jsme projevem světla“. Pak všechny sračky na Zemi zmizí. Protože to svinstvo už neexistuje. My ho udržujeme.

IS: A tím „řízená opozice“ už neexistuje.

RB: Ne, nic už neexistuje. Takže jsem zcela svobodný. Vykoupen. Stojím si za tím a nikdo si mě nemůže nárokovat. V tomto smyslu si na mě nikdo tady na zemi nemůže činit nárok. Mohu jednat s kýmkoli, protože žiji z inkuzivity. Kdo jsem já, abych soudil někoho jiného? To zní téměř biblicky, ups, ups. Ale jsou tu prostě určité pravdy... protože přicházíte k tomu příběhu o prostitutce. V bibli byla prostitutka, která se vrhla k nohám Ješuy, většina lidí ho zná jako Ježíše. A on řekl lidem: „Dobře, byla to prostitutka nebo děvkařila...”

IS: Marie Magdaléna...

RB: A pak řekl: „Ti, kteří jsou čistí od hříchů, ať hodí kamenem“. Nikdo. Protože pokud jsme všichni upřímní, všichni máme něco, co není úplně v pořádku. Lži nebo cokoli... Takže já pracuji z inkuze, mým posláním je dobrá správa všeho života, už jsem to říkal, záleží mi na dětech. Každý, kdo se připojí nebo se může najít v dobré správě života, všeho života, je vítán. A samozřejmě můžete pocházet z temné díry, fajn. Možná jste stejně jako já byli na všechno, fajn. Přijměte vlastní odpovědnost, vezměte na sebe důsledky, ale nebojte se. Protože je tu celá síť lidí, kteří vás vítají.

Protože každý talent, který používáte ke zlému, můžete využít i k dobrému. A to je to, na co čekáme. A každý, kdo tam zůstane, je v pořádku. Ale v určitý okamžik to nedopadne dobře. Protože dříve nebo později zemřete. Sami sebe sníte. Takže já žiju a ano, jsem chráněný. Ale ne pozemskými věcmi. Jak říkám, jde o stvořitele nebe a země. A ne, nejsem náboženský fanatik nebo tak něco. Mám víru. Mám víru, a kdybych ji neměl, nebyl bych tady. Protože panebože, člověk všechno riskuje.

Ronald Bernard: Lokální mocenské struktury (část 5/5)

V této páté části série rozhovorů Ronald mluví o tom, jak se stal sociálním podnikatelem, a podrobně popisuje své předchozí projekty, včetně zahradničení v Portugalsku a přeměny kanceláří na bydlení v Nizozemsku. Dále vysvětluje, jak se dostal do střetu s místními mocenskými strukturami – a také pozadí toho, proč strávil několik měsíců nevinně ve vězení s maximální ostrahou v Belgii.

↓ **Video s českým dabingem** ↓

↓ **Video v originále s českými titulky** ↓

Přepis 5. části:

IS: V předchozích rozhovorech jsem vás několikrát slyšela zmínit sociální podnikání. Říkal jste, že jste se v něm angažoval, možná stále angažujete. Mohl byste vysvětlit, co to je?

RB: Ano, to sociální podnikání, o kterém stále mluvím, se rozrostlo za posledních 22 let, takže to není něco, k čemu jsem se dostal teprve nedávno. Začalo to v malém. Po uzdravení jsem s ním začal nejprve z místního prostředí, kde jsem působil, tím, že jsem pomáhal založit farmu, do které se mohly zapojit děti. No, řekněme, že se to dál rozvíjelo. Nebudu vás nudit všemi podrobnostmi a chronologií, budu o tom někdy psát na svých webových stránkách. Protože mi lidé dali najevo, že chtějí vědět o mém životě, budu sdílet o sobě, jak jen to půjde. A teď je na to ten správný čas. Ale už teď bych rád řekl jednu věc, něco ověřitelného, se svědky, což je důležité. Je to to, že v Portugalsku,

kde jsem žil a pracoval šest a půl roku, jsem nakonec splnil sen někomu těžce postiženému.

Byl to významný vlastník půdy se spoustou pozemků, no a když jsme se seznámili, narazil na mě a dozvěděl se můj příběh v obrysech. A zeptal se mě, jestli bych se pro něj nechtěl ujmout nějakého projektu jako externista. Týkal se rozvoje místní ekonomiky. Podíval jsem se tedy na jeho pozemky, na jeho nemovitosti, a vypracoval jsem mu návrh na založení profesionální školky pěstující trvale udržitelné rostliny. Byly by to například ovocné stromy a okrajové rostliny.

A tato myšlenka se mu zalíbila, takže jsme na jeho pozemku instalovali skleníky. V kopcích na jeho pozemku jsme vytvořili zavlažovací přehrady na shromažďování vody – jeho vlastní nádrže. Zřídili jsme spoustu solárních panelů a větrných elektráren. V podstatě všechno, co dnes tvoří svět udržitelnosti, jsme už tehdy instalovali na jeho pozemku. Nakonec to poskytlo práci 25 místním rodinám. Takže se z toho stal prosperující podnik a to byl takřkajíc můj úkol: zajistit, aby byl úspěšný. Tato školka nakonec zásobovala zahradní centra po celém Portugalsku. A co víc, časem se začaly plnit ty dánské kontejnery s rostlinami, jednou za dva týdny se převážely nákladním autem do chladicích boxů.

A odtud rostliny putovaly k dalším prodejcům, včetně obrovské aukce v Aalsmeeru. Celý tento proces jsem se učil, protože když jsem začínal, věděl jsem o světě rostlin jen málo. Musel jsem se naučit knihy pravidel a podmínek tlusté jako telefonní seznam, Ale to je něco, co mě vždycky baví: kdykoli dostanu zakázku nebo se pustím do vytváření něčeho, naučím se o tom spoustu věcí, dokud nemám komplexní znalosti. No a po dvou a půl letech jsem svou práci odvedl, takže jsem mu mohl předat klíče a říct mu: „Tady máš splněný sen.“ A tím jsme rozvinuli místní ekonomiku.

Právě ve chvíli, kdy jsem podnik předával, přijel na dovolenou chlapík z Nizozemska, z provincie Utrecht, a já na něj narazil. V podstatě mě považoval za jednoho z těch „trochu bláznivých Holanďanů“, které mají lidé tendenci potkávat v zahraničí. Viděl, co všechno jsem tam dělal a čeho jsem dosáhl. A řekl: „My vlastně hledáme takového blázna, jako jsi ty.“

IS: To je hezké!

RB: Ano, ale myslel to opravdu v dobrém. Viděl, jak intenzivně se angažuji v sociálním podnikání a rozvoji místní ekonomiky. A začal mi vyprávět o problému, který se v Nizozemsku už dlouho táhne, a zeptal se mě, jestli bych neuvažoval o tom, že bych se tam vrátil. No, no, pomyslel jsem si, Nizozemsko... Nebyla to zrovna země, kam bych se nejraději stěhoval. Celý ten přístup „mého malého koutku“ a neustálé hádky... Odmítání vidět sklenici jako poloplnou a nevyhnutelné nastolení problému pro každé řešení a odmítavý postoj k tomu, že se dá něco opravdu udělat, víte...

Nebyla to země, kde bych viděl potenciál. Vychutnávám si nemožné výzvy, Řekl mi, že holandská města mají desítky let problém s bydlením mladých lidí a studentů, a vlastně i čerstvě rozvedených lidí, svobodných lidí a podobně. Říkal, že ho to kdysi napadlo a že provedl pilotní test ve velmi malém měřítku. Tak mi o svém nápadu řekl. Týkal se neobydlených budov, jak by se daly v krátké době přestavět na obytné. A já jsem se celým tím nápadem zabýval a čím dál víc mě to uchvacovalo, protože on chtěl jen někoho, kdo by to dokázal trochu rozšířit.

No, nakonec jsem na to kývl a už v té rané fázi jsme se spojili s nizozemskými subjekty, které by se mohly zapojit, například s developery projektů. Velmi dobře jsem viděl prostor pro to, aby to fungovalo i ve velkém měřítku. A tak jsem se v roce 2003 přestěhoval do Nizozemska. Abych byl upřímný, byl jsem opravdu zklamaný, že jsem musel do Nizozemska. V Portugalsku se mi žilo skvěle. Ale viděl jsem, jaká výzva na mě čeká.

A tak jsem spolu s člověkem, který mě dostal na palubu, založil charitativní organizaci: Sticking

Tijdelijk Wonen (Nadace včasného bydlení). Pak jsme začali hledat, jak bychom mohli začít pomáhat všem těm mladým lidem, studentům, všem lidem, kteří mají problém sehnat pokoj nebo malou garsonku k pronájmu. Docela rychle jsme vlastně narazili na developera projektu, který koupil starou telekomunikační budovu. Bylo to smíšené obsazení mezi bytovým sdružením Blauwhoed Eurowoningen – tady zase dávám lidem vsuvku – a Van der Vorm Engineering.

Za tuto práci jsem nedostal zaplacení. Tito partneři si mysleli, že je to proveditelné – i když z jiných důvodů než my –, ale mysleli si, že je to výhodné, protože viděli, že „když tato charitativní organizace převezme provoz naší kanceláře, ušetří nám to spoustu peněz“, protože je tížila prázdná kancelář. Museli by čekat celou věčnost, než by ji zbourali nebo přestavěli. Takže když jsme je mohli zbavit jejich problému, byli jen rádi! Ale také pochopili, že jde o sociální podnikání. S tímto projektem by čtvrt nezankla: přidala by se hodnota a posloužilo by to dobré věci. Sociální podnikání teď opravdu letělo. Viděli v tom ještě něco jiného: „Hele, kromě finančního přínosu si tím vypálíme image, a to nám pomůže získat povolení od místních úřadů.“ To byl další z jejich cílů.

Takže jak šel čas, viděli v tom další výhody, a ke všemu jim to mělo přinést příjmy z pronájmu. Nečekaně rychle jsme s nimi uzavřeli dohodu, podle níž jsme prostory obsadili nejprve jako jakýsi správcovský personál. Ale to víte, pak se musí vyřešit financování. I když jsem na to dal vlastní peníze, potřebovali jsme spoustu dalšího kapitálu na renovaci pozemku, na úpravu prostor. A to ještě předtím, než si zažádáte o povolení. Pak jsme zjistili, že v zastupitelstvu proti nám byla neuvěřitelná opozice. Náš cíl, dostupné bydlení pro mladé lidi a studenty a další, vlastně ztroskotat kvůli opozici rady.

IS: To je opravdu zvláštní. Člověk by čekal, že to budou chtít podporovat.

RB: Říkali: „To není možné,“ a „Nejste profesionálové.“ Pomyslel jsem si: „No, promiňte, ale architekti a ostatní jsou profesionálové; přesně vědí, co dělají.“ Probírali jsme se všemi stavebními povoleními, a než jste se nadáli, stali jsme se v této oblasti profesionály. Nakonec jsme o tom věděli mnohem víc než oni v radě. Ale ne, bylo to „nejde to“ a „prostě to nejde“.

Nedokázali jsme sehnat finanční prostředky. A to v nás zanechalo pocit: „To je opravdu divné: rada, která už desítky let křičí „Musíme mít řešení“, nám odmítá pomoci.“ A bylo toho víc! Zatímco jsme stále nabírali další dynamiku, vlnu podpory, dokonce nám zavolali. Nikdy na to nezapomenu: Doslova mi řekli, abych „táhl zpátky do Portugalska, než se ti něco stane“. Pomyslel jsem si: „Páni, to je Sicílie nebo co? To zní jako mafie!“

Nikdy bych to od státního orgánu – místní samosprávy – nečekal. A jednoho dne se v místních novinách objevila zpráva, že okresní vláda se chystá zřídit špičkový tým s rozpočtem 80 000 eur, který se bude zabývat možnými řešeními „dostupného bydlení“, jež by vyřešilo desítky let starý problém nedostatku bytů pro mladé lidi, studenty a tak dále. Dostali jsme se na krajskou vládu, provedli jsme je po prostorách, které jsme už měli; ukázali jsme jim všechny výkresy od architekta.

Rozbalili jsme jim celé dílo a u šálku kávy jsme řekli: „Ani nám nebudete muset zaplatit těch 80 000 eur, které máte. Není třeba dělat žádný výzkum, protože řešení máte přímo před sebou. Když těch 80 000 eur převedete na bankovní záruku, můžeme si na ni půjčit a vy si ty peníze necháte, protože se za pár let převedou zpátky na hotovost.“ A jejich odpověď zněla: „Aha, takže vy umíte kouzlit s penězi?“ Odpověděl jsem: „Ano, ale na tom nezáleží, tohle je řešení pro vás.“

Okamžitě zavolali radnímu na jeho dovolenou a ten řekl: „Jděte do toho.“ A tak jsme měli prvních 80 000 eur, ale potřebovali jsme mnohem víc. Pak jsme šli na městskou radu a řekli jsme: „Kraj už nás podpořil.“ Akorát mě zarazilo, že rada, která už desítky let křičí o potřebě dostupného řešení pro vlastní obyvatele vlastně odmítla spolupracovat, i když kraj pomáhal. Jak jsem to teď měl vysvětlit

médiím, když se to všechno zvirtlo, aniž bych pomluvil městskou radu? Vůbec jsem netušil, jak to budu schopen vysvětlit.

Kraj pomáhal projektu, který nabízel řešení, a městská rada ne. Takže jsme prostě museli počkat. V příštím finančním čtvrtletí nám byla domluvena schůzka s vedoucím účetního oddělení a během týdne jsme zajistili finanční prostředky od rady potřebné k nashromáždění celkové částky na kompletní rekonstrukci budovy. Nakonec se nám to tedy podařilo.

Dalo to opravdu zabrat, ale nakonec jsme to zvládli. Ještě něco nevídaného: bylo to poprvé, kdy podle nizozemského zákona o prázdných domech – který zakazoval kontrolu nájemného – lidé v Nizozemsku skutečně dostali silnou kontrolu nájemného, protože to byla starost pronajímatele. A to byl tehdy ještě problém. Pronajímatelé musí nemovitost nějak udržovat. A tím, že jsme oprášili zákon o prázdných domech a vybrousili jeho ustanovení, jsme mohli nabídnout celkový balíček, na jehož základě mohli pronajímatelé pronajímat pokoje bez kontroly nájemného, ale umožnit každému cenově dostupné bydlení. Takže po velkém odporu to nakonec byl velký úspěch.

A samozřejmě jsme pak byli oslavováni, a to i radou, což jsme jim vůbec nezáviděli, protože nakonec i oni pochopili, že je vlastně lepší dát peníze tam, kde 20 let říkali, že mají přijít. Zpětně jsme si uvědomili, že šlo o monopol. Trh byl zahrán do kouta, a tak se nájemné uměle udržovalo na vysoké úrovni: za to, co mělo stát 100 až 200 eur, se platilo 400 až 500 eur. A musím říct, že to není nic jiného než standardní operační postup všude, včetně tady v Nizozemsku. Chráněné kliky.

Až do této chvíle šlo všechno jako po másle. A právě díky tomuto projektu jsme si uvědomili – protože jsme věřili v princip „udělej si sám“, že mladí lidé a studenti mohou získat další slevy, pokud věnují 64 hodin svého života na jednoduché kutilské práce. Tímto způsobem jsme v Nizozemsku ušetřili obrovské částky za práci. A oni z toho měli levnější nájem. Jak ale tito mladí lidé a studenti reagovali? Šli a požádali tety, strýce, matky, otce, kamarády, aby se k nim přidali – aby nenesli všechnu zátěž sami. Vrátili se s celými armádami dobrovolníků, takže jsme nakonec měli tisícihlavou renovační sílu.

A tak jsme bleskově přeměnili kanceláře na byty. No a to všechno byl velký úspěch a já jsem si uvědomil: „Proboha, taky se ukázalo, že jsem se mýlil.“ Měl jsem totiž tak negativní zkušenosti z předchozího Nizozemska, kde se zdá, že se všechno moc protahuje. Tehdy jsem si uvědomil: „I když je tam velký odpor a nechybějí zvláštní zájmy, tak jsme to zvládli bez ohledu na to.“ Nadšení mě natolik pokousalo, že už jsem prostě nedokázal přemýšlet v malém měřítku, protože tam jsem si říkal: „Celou zemi můžete proměnit stejně, jako když s tisícovkou lidí proměníte kancelář.“ Takže jsem tehdy začal psát plány: Přeměna Nizozemska. Bylo to proto, že jsem nemohl nevidět, že Nizozemsko je stále velmi nemocný pacient a jde to s ním od špatného k horšímu; zemi vládou tajné spolky, kliky.

Proto jsem napsal své plány Proměny Nizozemska. Začal jsem tím, že jsem vytvořil stínový kabinet: měli jsme ministra energetiky, ministra zdravotnictví a celou škálu, ale stínovali jsme skutečnou vládu. A hned jsme měli dílčí úspěchy. Začali jsme například s politikou jízdy na slunečnicový olej místo nafty. Uznávám, že to byl malý krok, ale skutečně jsme tankovali v supermarketu místo u pumpy. A začali jsme používat nové formy přírodního léčení. V mnoha aspektech života jsme dělali vlny.

A v mém nadšení... jsem se o naše úspěchy začal dělit s nejznámějšími lidmi v zemi, protože když děláte pilotní program – to jsme dělali my, předsedal jsem charitě, která dělala pilotní program -, tak se o vás dříve nebo později dozví všechny elitní kruhy. Nebyli to jen lidé z bytového sektoru, byli jsme v hledáčku nejrozličnějších skupin, a v této fázi už se vám nedostane plnohodnotné opozice; místo toho se vás snaží kooptovat – „Teď už vás považujeme za jednoho z nás.“ To vám otevírá dveře

dovnitř, kde na tom záleží. A to se stalo opravdu rychle a přímočaře. Takže jsem se o ty plány na transformaci země, které mě tak nadchly, začal dělit s některými docela vysoce postavenými lidmi v Nizozemsku.

A na to nikdy nezapomenu: Viděl jsem jednoho z těch vysoce postavených, jak si čte naše dokumenty u okna, měl nasazené brýle, a najednou se otočil a přes brýle se na mě takhle podíval – „To je proveditelné, fantastické! Velmi realistické. Dobrá práce!“ Pomyslel jsem si, že tenhle chlapík mi teď určitě pomůže. To se přece neříká, když se vám to nelíbí, ne? Ale k tomu nikdy nedošlo. Časem jsem se o své plány podělil s mnoha lidmi a pak se proti mně ze dne na den začaly osnovat věci. Třeba úspěch, který jsem měl v oblasti bydlení. Měli jsme začít pracovat na druhém projektu, ale začali jsme narážet na odpor.

IS: Takže byli vypuštěni útoční psi?

RB: Začal se proti mně stavět odpor. A tohle je forma, kterou na sebe vzala. Původně jsme uzavřeli džentlmenskou dohodu s představenstvem: „Investujeme do toho tolik času, úsilí a peněz, takže si budeme vést evidenci hodin, a jakmile bude projekt dokončen a my vyrovnáme všechny dluhy, splatíme půjčky a začneme dosahovat zisku, pak budeme mít nárok na výplatu, protože ten příjem jsme vytvořili my sami, čímž jsme vytvořili zisk.“ A dohodli jsme se, že si pak vyplatíme – nespádněte že židle – velkou hodinovou sazbu 20 eur hrubého. I truhlář dostane 40 eur na hodinu.

A to jsme přitom nesli veškeré riziko a odpovědnost: půjčky, celý počáteční kapitál pocházel od nás a my jsme za něj chtěli 20 eur na hodinu. Tím chci jen zdůraznit, že jsme nebyli na výdělku. Ale i tato částka stačí k tomu, aby lidé prudili. „Pokud to, co děláte, nazýváte dobrou věcí, musí to nezaplacené.“ Můžeš se při tom vykrvácet, ale běda, jestli za to dostaneš aspoň cent. Takže to byla jejich moc nad námi. A tak nás začali blokovat. Trvali na tom, abychom to nechali podepsat dozorcí radu, a tam přišla ta blokace. Začalo narůstat napětí: „Ne, ne, nejdřív musíte mít hotový druhý projekt, a pak se možná budeme moci bavit o platbě.“ A tu jsem si pomyslel: „No nazdar! Cítím tu kysu.“

Chci říct, že jsme prošli všemi překážkami, dosáhli jsme zisku, dodali jsme to bez dluhů. Teď jsem si zasloužil odměnu, jak jsme se předem dohodli. Pravda, žádná písemná dohoda neexistovala. Pouze džentlmenská dohoda... A víte, v hlavě mi to začalo šrotovat...

IS: Neřekl jste si: „Jsem zpátky v Nizozemsku a už je to tu zase, stejný příběh“? Nedokázal jste si představit, kdo to způsobil?

RB: Ne, zpočátku jsem to nedokázal identifikovat. Hned jsem si nevytvořil souvislost mezi tím, co jsem sdílel s lidmi, a myšlenkou Přeměny Nizozemska. Ne, v té fázi jsem to neviděl... Myslel jsem si, že je to skutečně lokální záležitost, prostě případ „Co se tu tedy děje?“.

Ale poslechněte si tohle. Během silící opozice, když se situace zhoršovala kvůli bloku... Nezapomeňte, že jsem byl její veřejnou tvář. Nemluvíme tu o té charitě jako takové, mluvím o vnějších spouštěcích, které nás začaly ovlivňovat. Jednoho dne mě doslova vytrhli z ulice. Byl jsem na cestě na narozeninovou oslavu a zatkli mě, spoutali... a mají vám říct proč. A odvezli mě. A moji ženu, která ani neměla řidičák, nechali u silnice. A jel jsem pryč. Panika! Tak zavolala jednomu našemu člověku z charity, který byl sám dost vlivný, a řekla mu, co se stalo. Přijel pro ni. Nikdo z nás nevěděl, jak to dopadlo.

Ve vazbě mi řekli: „Víš, proč jsme tě sebrali.“ Ale ne, nic jsem nevěděl. No, ukázalo se, že na mě byl vydaný mezinárodní zatykač – že jsem celosvětově hledaný jako „zločinecký král“ za „podvodné bankovní služby“, za věci s devizovými kurzy. Vlastně ani ti, co mě zatkli, nevěděli ani půlku, takže

opakuji v podstatě fráze, které sami používali. Moc netušili, o co jde, ale bylo to zjevně megavážné. Vzhledem k tomu, kolik lidí jsem kolem sebe shromáždil a nevěděl jsem, odkud to horko vyzařuje, mě za pár dní zase propustili. Koneckonců nikdo neměl nejmenší tušení, o co jde.

A i když jsem nesměl vycestovat do zahraničí, měl jsem alespoň zase svobodu, protože si uvědomili, že mohlo jít o záměnu identity nebo že v systému něco nehraje. Ale ukázalo se, že opravdu mají toho správného člověka, že proti mně opravdu existuje cejch. A trvalo šest měsíců, než jsem to zjistil. Ale – tady jen krátké odbočení – zatímco to probíhalo, lidé, kteří pracovali na mém zmaření, se z toho radovali. A vlastně jsem v té době ztratil aktivní roli v charitě. Přišel jsem o pozici sociálního podnikatele. Protože...

IS: Už jste nebyl tak čistý?

RB: Už jsem nebyl mimo podezření. Bylo to: „Ach, přijdeme o dobré jméno. Co je to s tím Ronaldem?“ Při nejlepší vůli chápu, proč si to mysleli. V zájmu bezpečnosti jsem musel ustoupit a prakticky jsem se nemohl do ničeho zaplést.

IS: Ale tušil jste tehdy, o co vlastně jde?

RB: Ne, ale pověřil jsem právníka a ten se podíval, o co tady jde. Protože se začaly objevovat různé věci. Ukázalo se, že někde existuje spis.

IS: Byla podána obžaloba?

RB: Ano. A pak jsme přišli na to, že v mé bývalé kanceláři byly uzavřeny valutové obchody – v řádu desítek milionů, které byly provedeny mým jménem, z nichž velkou část jsem prokazatelně nemohl udělat. To vyplynulo ze spisu. Takže podle nizozemského právního postupu (ačkoli jsem to tehdy nevěděl) jsem se musel zodpovídat před soudem a soudce měl rozhodnout, zda budu vydán do země, která požaduje, aby mě soudila, nebo ne. V tomto případě o to požádala Belgie. Tak jsem šel k soudu a měli jsme odhalení: to když proběhly údajné lhůty.

Ted' už si nevzpomínám, jestli mluvili o roce 1994 nebo 1995, nebo dokonce o roce 1993, ale v každém případě... přinejmenším se určitě pohybovali kolem roku 1994 a také 1995. Takže přečetli obžalobu: „Pane Bernarde, podílel jste se na velkých nelegálních obchodech s měnou prostřednictvím bank v Belgii. Z toho jste obviněn.“ Tak jsem řekl: „Počkejte chvíli. Možná by se dalo hovořit o případu z roku 1994, ale co se týče roku 1995, tak to v žádném případě. V tom roce jsem byl úplně na dně a léčil jsem se. Takže ať už se tady děje cokoli, nemám tušení, ale tohle nemůže být správné.“

Díky mé matce, která si uchovala spoustu lékařské dokumentace z klinik, se nám podařilo v krátké době předat náš případ nizozemskému soudu. Podařilo se nám paní z ministerstva spravedlnosti a panelu tří soudců prokázat, že „tady je něco podezřelého“. Možná to byly následky z mé minulosti, možná to byl případ „posloužím si dobře“, ale ať už šlo o cokoli, nesedělo to. Přitom paní z ministerstva spravedlnosti měla mluvit jménem žádající strany, což je žalobce, nebo v tomto případě země, která říká „musíte nám toho chlapa dát“. Ale ta dáma řekla: „No, vzhledem k dokumentaci budu místo toho požadovat, aby se v tomto případě pokračovalo písemně a aby se pan Bernard dohodl s právníkem a belgickou vládou na smírném řešení. Písemně.“ Na to soudci řekli: „Dobře, za dva týdny se vyjádříme, takže se sem vraťte za čtrnáct dní.“ Dobrá tedy. A tak si všichni pomysleli: „Uff, spravedlnost ještě nezemřela!“

Protože jsme byli schopni prokázat naše argumenty. Za dva týdny jsem se vrátil. Všichni úředníci, kteří tam byli minule, byli vyměněni. Úředník ministerstva spravedlnosti byl někdo jiný, soudci byli všichni jiní, celá výzdoba místnosti byla jiná. A pro náhradního úředníka ministerstva, který v

podstatě opakoval to, co říkal jeho předchozí kolega, nemám opravdu špatné slovo. Ale na něco nikdy nezapomenu: předsedající soudkyně, dáma uprostřed z těch tří, řekla: „Pane Bernarde“ – a sotva potlačila úšklebek – „dnes budete opět zkušebním případem. Pilotní projekt.“ [sarkastická narážka na Ronaldův sociální projekt].

Pokračovala: „Budeme... zvažovat žádost ministerstva spravedlnosti. V Belgii máte případ, na který musíte odpovědět, a jste na to sám. Pojedete do Belgie, abyste se obhájil. Odvoláváme se na nové právní předpisy EU týkající se Corpus Juris. Víme, že v tomto případě by mělo vydání bránit promlčení, ale nové zákony EU promlčení ruší. Mohl jste trestný čin klidně spáchat v roce 1920 – musíte nyní jet do Belgie, abyste byl souzen.“ Tak to byla soudní síň nového typu. A tak mi bez varování znovu nasadili pouta a odjeli jsme do belgické vazební věznice. Umístili mě do vazby kategorie A, mezi ty nejhorší psychopaty, jaké si dokážete představit. A to mě úplně zlomilo. Byl jsem odkázán sám na sebe, přesně jak řekl soudce. A bylo mi sděleno, že jsem byl shledán vinným v nepřítomnosti a nemám nárok na obhajobu, a byl jsem obviněn z nekonečných transakcí, které někdy v minulosti provedli mým jménem jiní bankéři.

A tady je to nejhorší – ukázalo se, že to je jeden z „darů“, které jsem si připsal během svého dřívějšího období uvádění záležitostí na pravou míru, v roce 1994. Ukázalo se, že tehdy na mě udělali špinavost, aby se mi později sami pomstili. Zařídili to tak, že kdybych se někdy aktivoval v oblasti, kterou neschvalovali – a tím „oni“ zde myslím mocenské elity -, aktivovali by mi můj malý „dárek“. Teď, když jsem byl zadržen v Bruselu, jsem si celou dokumentaci detailně prošel, abych zjistil, kdo za tím vším stojí. Vůbec jsem to nechápal. Ukázalo se, že v celém tom honu na „krále zločinců“, temného pána měnových podvodů, zaplatili po celém světě na soudních poplatcích za všechny ty roky celkem 25 eur. 25 eur!

Takže na mě žádný hon vůbec nebyl. Ne, spis byl prostě aktivován v době, kterou si sami zvolili. Pořád jsem si to ale nedal dohromady. Seděl jsem tam ve své cele, když se jednoho dne ozvalo bouchání na dveře a poklop se otevřel. Byla to vězeňská důstojnice. Popadla zpod uniformy knihu a strčila ji do poklopu. Řekla: „Ronalde, zastupuji rosikruciány. Musíš si přečíst tuto knihu. Je načase, aby ses probudil a pochopil, do čeho ses to namočil.“ Byla to vlámská kniha De Ridders van Nu [Rytířské řády dnes], která je dnes téměř nesehnatelná. Samozřejmě jsem si ji přečetl, a jak jsem tak činil, všechno, co se týkalo mého předchozího léčení, najednou zapadlo na své místo.

Vstoupil jsem na hřiště v Nizozemsku, kde jsem neměl licenci k činnosti. Vyzýval jsem k přeměně Nizozemska, a to bylo velké ne. Takže jsem vlastně hodil rukavici; operoval jsem na cizím území. Zahrával jsem si se zájmy jiných lidí, a to se nehodilo. Pravda byla taková, že teď už jsem nebyl špičkový operátor, jako jsem byl ve svém starém životě, kdy mi špičkoví operátoři dávali práci. Ne, teď jsem se zaplétal s místními hlavouny. Radní, okresní spiknutí, celostátní spiknutí. Sít starých známých. A tahle kniha mi umožnila nahlédnout do celého toho profilu.

Napsal ji belgický badatel André van Bosbeke, který byl připuštěn, aby se porozhlédl po spoustě různých rytířských řádů. Rosikruciánský řád, Luciferovi rytíři, Renové du Temple [Řád obnovitelů chrámu], rytíři svatého Jana Jeruzalémského, maltézští rytíři, templáři, rytíři Zlatého rouna. Jen si představte mé překvapení: i já, který jsem toho v životě tolik zpracoval o mocenských strukturách, jsem teprve nyní zjistil, že odvinutá od pyramidálního systému, o němž jsme mluvili ve 2. části, existuje mnohem členitější mocenská struktura místních zájmů. A neříkám, že všechny ty mocenské kruhy jsou nechutné nebo odporné. Bývají spíše vlídné... Lépe jsem nyní pochopil, jak fungují ty městské a okresní rady: „když jsi jeden z nás, já ti budu drbat záda a ty mně.“ A to je jinak nenápadný jev, podobný tomu, co vidíte v jiných zemích. Můžete to nazvat korupcí, ale je to systém vzájemných protislužeb.

IS: I tak je to ale stále elitní klub.

RB: Ano. A tato kniha mi umožnila pochopit – protože byla do značné míry zaměřená na Belgii -, jak funguje celá belgická společnost. A to včetně sousedních zemí, Nizozemska a Francie. Vlastně to platí pro všechny země na světě. Takže nezačínám křížovou výpravu proti všem těm rytířským řádům. Mají dobré úmysly pro lidstvo a život. Spíše zde něco odhaluji. Odhaluji něco, co mě ohromilo, co mi umožnilo po dlouhém tápání začít chápat, jak vlastně celý svět...

Řekněme, že to byl poslední dílek skládačky, který zapadl na své místo, který jsem dosud nechápal a který mi nyní spadl do klína. V Belgii mě tedy čekal soud. Dali mi jen jednu příležitost vysvětlit všechno, co se stalo. Tehdy mi udělili lekci – dohnala mě moje minulost. ‚Tohle máš za to, že se pleteš do oblastí, do kterých nemáš.‘ Dostal jsem pokutu. Myslím, že to bylo devět milionů.

IS: Devět milionů?

RB: Ano, takže mě zavřeli na osm měsíců do jednoho z nejhorších belgických vazebních zařízení, opravdu tvrdé...

IS: Předpokládám, že jste tolik peněz neměl?

RB: Ne. Ale jde o tohle: nabídli mi dohodu. Po osmi měsících mě propustili. Celý ten proces... Nechali mě hnít ve vězení, jak dlouho to šlo, a nakonec se odhodlali dát mi šanci u soudu, ale trvalo věčnost, než jsem se dočkal. A když se objevil můj advokát, mohl jsem z dokumentů doložit svůj postoj. A jediné, co v reakci změnili – pokud si vzpomínám, celková pokuta byla asi 18 milionů eur -, bylo, že řekli: „Dobře, prokázal jste, že víc než polovina z toho je nesmysl, protože jste to nemohl udělat, ale druhou polovinu si necháme.“ To je právní nesmysl, ale stalo se. Protože tohle už nebyl soudní případ; byl jsem odsouzen už předtím. Dostal jsem však „slevu“! A jestli si dobře vzpomínám, konečné vyrovnání znělo, že jakmile složím devět milionů, budu volný.

IS: Takže jste měl slevu na spravedlnost.

RB: Ano, výhodná nabídka. Protože polovina obvinění byl nesmysl. Polovina spisu byl nesmysl, protože jsem ho vyvrátil dokumenty. To je nemožné, ale takové soudy se dějí. Myslím, že bych vám mohl dát celý spis, kdybych se v tom štoural.

IS: Páni, ale jak jste zaplatil?

RB: No, a teď přijde pointa. Nechci zesměšňovat Belgii, ale musíte se smát. Víte, co říkali? „Pokud nemůžete zaplatit předem, budete muset zaplatit to, co si můžete dovolit, ve splátkách.“ Takže devět milionů se čtyřprocentním ročním úrokem vychází na 360 000 eur ročně jen na splátkách úroků, ale nechali mě odejít za přímé inkaso 25 eur měsíčně!

IS: Cože?

RB: Ano, a musel jsem podepsat slib, že už nikdy nevčkročím do Belgie. I

S: Kolik let trvá vaše inkaso? 10 000 let?

RB: Do konce života. Je to celoživotní dluh a je právně dědičný pro mé dědice.

IS: Vaše děti budou muset platit dál?

RB: Ano. Takže bum! Pokuta devět milionů, splácená po 25 eurech měsíčně, a to dělá... kolik? 300 eur ročně, přičemž jen roční úrok činí 360 000 eur. No, zdá se mi, že to nikdy nesplatíte, že? Takže už jste opravdu skončil? Takže vás opravdu dostali do úzkých? Takže jsem mohl opustit Belgii, s mým

splátkovým kalendářem. A pak mě pozval jeden blízký přítel i s manželkou. Chtěl si s námi popovídat. A já jsem ho znal ze spousty setkání z minulosti, která jsme měli, o sociální obnově. Byli jsme spolu ve skupině inovativních typů. Posadil nás ke svému jídelnímu stolu a řekl: „Ronalde, je načase, aby ses naučil, jak se hraje, jaká jsou pravidla, protože ...“. Pokračoval: „Tu knihu o rytířských řádech, De Ridders van Nu, ti dala ta ženská v Belgii.“

IS: On o tom věděl?

RB: Řekl jsem – jen jsme se na sebe podívali – „Cože? Co mi to tady vykládáte?“ A on to celé vychrlil. Řekl: „Opravdu potřebuješ vědět, jak svět doopravdy funguje, a teď už to víš, Ronalde. Dávej dobrý pozor. Od této chvíle si musíš vytvořit svůj vlastní prostor a ať už se zapojíš do jakéhokoli projektu, dbej na to, abys zůstal ve svém vlastním prostoru. Nepřekrývej se s nikým jiným.

Zůstaň ve svém vlastním prostoru.“ Řekl, že svět je rozdělen na nejrozumnější mocenské struktury a že většina z nich to myslí opravdu dobře, ale že se mezi nimi vždy najdou živly, kterým jde o moc, peníze, postavení a kdovíco ještě. A tyto živly mají tendenci udávat tón zbytku svých skupin – rytířských řádů. A právě o to jsem se otřel, řekl. Koneckonců to všechno bylo popsáno v té knize. Pokud se vám ji někdy podaří sehnat, je to kniha, která stojí za přečtení, ale teď je téměř nemožné ji sehnat. Ani nevím, jestli ten chlap ještě žije, když to všechno do té knihy napsal. Nechodte s tím bádáním moc daleko, protože když to uděláte, stane se vám „nehoda“, srazí vás. Já nevím. V té knize to dokonce říká. A vše obnažuje natolik, aby lidé pochopili, jak svět funguje, a to jak na národní, tak na místní úrovni.

Kniha vyšla jen jednou a poměrně rychle se vyprodala, takže už ji neseženete. Nakonec jsme ji sehnali z druhé ruky... Stejně jsem jeden výtisk dostal, takže jsem ho ještě měl, ale koupil jsem si ještě jeden, protože jsem si říkal: „Kdo ví, třeba se ta knížka prodá.“ Tak jsem propašoval lístek, abych někoho požádal, aby se po té knize podíval. A skutečně se nám ji podařilo sehnat, v jednom knihkupectví z druhé ruky. Zaplatil jsem za ni 65 eur. Nedávno jsem na internetu hledal další, abych se o ni podělil s ostatními. Když jsem se díval naposledy, kniha se prodávala za 600 eur! Stává se z ní vzácná kniha.

IS: Zřejmě je to kniha, kterou nemáte číst.

RB: Ne, není určena k tomu, aby se dostala mezi lidi. Ale tenhle člověk, tenhle hodinový kamarád, nám to prozradil: „Ronalde, je úžasné, že jsi sociální podnikatel; všechno, co děláš, je skvělé, ale vykašli se na ty stínové vlády. Ne, nech toho!“ Dal mi kapitolu a verše a kromě toho řekl ještě něco. Když zhodnotil několik posledních let až do současnosti, řekl: „Tentokrát byl tvůj život ušetřen, ale příště jsou jen dvě místa, kde bys mohl skončit. Tři metry pod zemí nebo v psychiatrické léčebně.

To jsou tvoje dvě možnosti, tak si vyber. Nebo můžeš žít.“ Ale také řekl: „Nastal čas“ – a to znamená čas právě teď – „čas přechodu, práh nového věku, v němž bude svobodná vůle člověka opět posvátná, kdy bude respektována. To znamená, že každý člověk na zemi si bude moci sám vybrat. Já se tedy budu moci nově projevit, vy se budete moci nově projevit, ale nebudete moci být v konfliktu, ani nebudete moci vstoupit do jiného pole. Budou to lidé na celém světě, kteří se budou muset sami rozhodnout, co si vyberou, na základě své svobodné vůle.

A nic se nebude dít, aby to bylo zmařeno; bude to respektováno.“ To vše mi bylo tehdy vysvětleno. Takže si dovedete představit, jak jsem se cítil, když mi to z čirého zájmu a přátelství řekl. Jeho postoj byl: „Podívej, chlapče, chci si být jistý, že sis tuhle lekci teď vzal na celý život; vím, co tě k tomu přivedlo, byl jsi sociální podnikatel, realizátor projektů, byl jsi v tom všem, a teď zase mlátíš hlavou do té samé cihlové zdi? Copak se konečně nepoučíš?“ Bylo to dobře míněné, protože nakonec všichni umřeme a já nejsem imunní. Chtěl, abych žil dál. Tak mi to všechno jasně vyložil.

IS: A já bych na tomto místě ráda řekla: pokud je vytvořena oblast nebo potenciál, v němž můžeme uplatnit svou svobodnou vůli, pak stojíme před touto volbou...

RB: Bezkonfliktně a na základě inkluзивity. Jak jsem vysvětlil před chvílí. Zvrtne se to, jakmile začneme každého vnímat jako strašáka – protože na to jste se v určité fázi ptala – představujeme si, že všichni jsou v sítích a všude na nás číhají ošklivé věci. Kdo jsme my, abychom házeli kamenem? Kdo jsme, abychom soudili druhého? Pokud se odvážíme spojovat, navzdory svému smutku, své bolesti; pokud pracujeme inkluзивně, odpouštíme všem (a to včetně sebe), protože nenávist a zlo jsou toxické, pak děláme dobrou věc. A samozřejmě bychom měli každému umožnit, aby nesl svou vlastní odpovědnost, ale měli bychom svou práci založit na inkluзивitě. V jistém smyslu by se dalo říci: „I ďábel je vítán, pokud je tu proto, aby se proměnil.“ To je jen trochu ... metaforický způsob vyjádření. Vždyť dokud každého odepisujeme jako satana a dáváme mu černý puntík, ještě více od sebe odstrkujeme lidi, kteří jsou momentálně na pokraji toho, aby k nám přešli.

IS: Odstrkujete je do temnoty.

RB: Setkávám se s tím každý den, protože naštěstí jsem teď v pozici, kdy se mohu projevit, protože dnes se držím ve svém vlastním prostoru. Jsem nezávislý, protože už mě nikdy nepřinutíte vstoupit do žádného klubu jakéhokoli druhu. Ale protože jsem tak svobodný (a toho může dosáhnout každý), mohu se teď pohybovat podle libosti a s kýmkoli se zapojit. „Ach, další konspirační věci, pokračujte!“ Ne, o to nejde. To, co říkám, je něco jiného. Prostě už nesoudím. Rád bych pokračoval v kurzu Bezpodmínečné lásky, který jsme s manželkou před časem založili.

Překlad: David Formánek/otevrisvoumyslCz

ZDROJ: YouTube Ronald Bernard